

Boerenbetweterigheid uit het verleden

*

Ge zoudt beter eerst kyken naar de moeders manieren

Voor aleer je met de dochter trouwt

*

Doos Gazette, een slim schrift des tijds met meer dan 700 lezers

Beste abonnee

Bezoek de Hopast van het Neerhof in groep ! Alle info op de webstek!

't Neerhof

Lees de geschiedenis van Poperinghe

*Dank zij de goede zorgen van **Jean Boidin** is het DiMP op de website van 't Neerhof weer aangegroeid en loopt het nu tot 1585.*

<https://tneerhofvzw.be/>

Jaar 1582 -

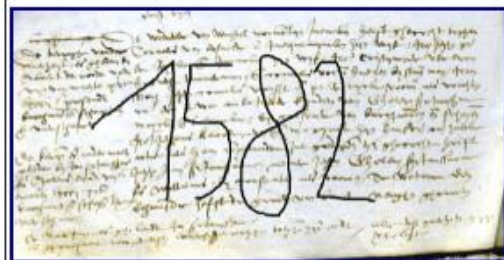
Het rampjaar voor Poperinghe en voor de gehele Westhoek. Den 'Duc d'Alençon' passeert met zijn troepen door de streek en dit brengt een algemene weklacht te weeg.

Jaar 1582

Bacherus

De lotgevallen van de familie Bacherus en in het speciaal van Andreas de Backer, de dokter.

Jaar 1582

Halmen

Er zijn in dit jaar toch 57 bladzijden 'halmen' te vinden.

Jaar 1582

Van Bambeke

De lotgevallen van de familie Van Bambeke tot de vereeuwiging door Rembrand.

Jaar 1583

Een jaar van hongersnood en pest. Duc d'Alençon gaat er van door! Leve de Malcontenten! Poperinghe brandt tot een ruïne.

Jaar 1584

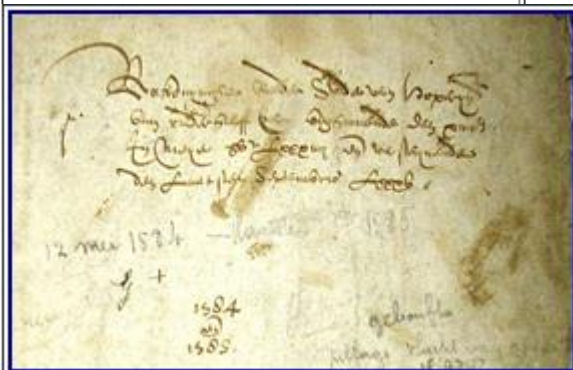
Het is volop oorlog in 1584. De strijd tussen de 'Staatsen' of de Hollanders - kortom de Calvinisten - tegen de Malcontenten en de Sapnjaarden is onverbiddelijk. Ieper wordt belegd en uiteindelijk veroverd door de Malcontenten. Poperinghe probeert één en ander terug op orde te krijgen. op de 16de juli 1584 is er een eerste dingedag sedert lang.

Jaar 1584

Heropbouw vaart

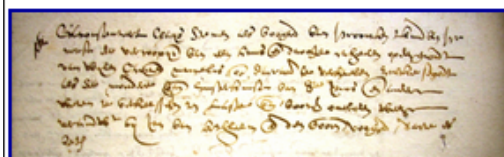
Ook de Poperingse vaart dient hersteld te worden en daar doet men heel wat jaren over.

Jaar 1584

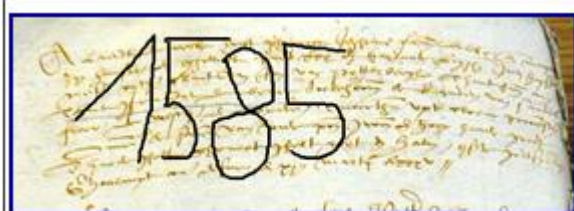
Jaarrekening

Een magere jaarrekening, maar terug een pril begin voor de stad.

Jaar 1585

De paardenruiters rijden geregeld door de stad.
 De pest regeert in de hutten en tussen de ruïnes.
 Maar meer en meer mensen keren terug naar de streek.
 Jan Daten keert ook terug naar de stad en bouwt aldaar op
 de hoek van de markt de weegschaal.
 Dieryck Baron vertrekt helemaal naar Spanje.
 Men houdt dag en nacht wacht op de kerktorens en men
 hoopt dat de hop zal blijven groeien en dat de oude
 hopstapel terug zal komen.

Jaar 1585

Halmen

22 bladzijden verkopeningen - langzaam maar
 zeker komt ook deze handel terug...

Dag Guido

ik ben al een aantal jaren bij de gelukkigen die je Doos Gazette ontvangen.

Een echte heemkundige ben ik niet, een historicus ben ik evenmin, niettegenstaande het verleden me soms héél erg boeit....al naargelang het thema.

Tot nog toe heb ik nog nooit eerder gereageerd, maar deze keer wil ik dat wel doen.

Ik heb bijzonder genoten van je twaalf bladzijden herinneringen aan je collegejaren.

Niettegenstaande ik niet van de streek ben (geboren en getogen in Moorsele, college in Wevelgem en Kortrijk) , waren je belevenissen en fratsen in het St-Stanislascollege bijzonder herkenbaar. En aangezien ik ondertussen al meer dan 45 jaar in de streek woon (38 jaar in Poperinge gewerkt), ken ik héél wat mensen die in jouw collegejaren de revue hebben gepasseerd. Vooral je top drie uit je hitparade van de strafstudie is me héél bekend Emoji Emoji .

Ook het fragment van de benen van Daniëlla vond ik zo vertederend. Een zuiderse schilderij van de tijdsgeest. Er zullen in Vlaanderen héél wat Daniëlla's rondgefietst hebben, maar die van jou lijkt me - heel toepasselijk- een schoolvoorbeeld.

Bedankt voor je leuke historisch verantwoorde vertelling. Voor mij mag er meer van dat in je Doos..

Eentje om te bewaren in mijn collectie.

Met vriendelijke groeten

Roland

PS Ik stuurde je 'college-menwaars' - sorry, zonder vragen - door naar 'Wietje Demey', mijn schoonbroer! Ook hij zal ervan genieten.

Delannoy-Barbry

8954 Westouter

Roland, je wordt op jouw wenken bedient – ion dit nummer komt het tweede deel van mijn 'memwaars'.

Dat Roland mijn gazette doorgestuurd heeft naar Wietje Mey, klopt, want van hem kreeg ik de onderstaande reactie.

Goeie middag Guido ,

Via mijn schoonbroer Roland Delanoy ontving ik gisteren een exemplaar van uw ongelooflijke gazette. De reden hiervoor is het verhaal over uw/onsse collegejaren en meer bepaald het item over de "strafstudie" waarin ik vermeld wordt met mijn alias "Wietje". Waar je de verwondering bij je moeder beschrijft wanneer je uitzonderlijk eens kort na de zaterdagmiddag thuiskomt verschijnt een brede glimlach op mijn gelaat want mij overkwam iets gelijkaardigs. Daar ik bijna elke zaterdag strafstudie kreeg had mijn vader ervoor gezorgd dat ik op zaterdagmiddag mocht gaan eten bij zijn zus, mijn tante Maria . Uit eerlijke schaamte (bij mijn vader, niet bij mij) had hij haar wijsgemaakt dat wij op zaterdagnamiddag les hadden doch niet op school konden eten en zo komt het dat ik elke zaterdag met mijn fiets naar de Duinkerkestraat reed waar ik zeer hartelijk ontvangen werd. Tante Maria, het brave menske heeft nooit geweten dat ze eigenlijk een boef van lekkere maaltijden voorzag , ik ben er haar nog altijd dankbaar voor.

Groeten van

Luc ' Wietje' Demey

Beste Wietje

Ik stuurde hem het volgende terug:

Ik ben nog aan het bekomen van 't lachen!

en bedankt voor de appreciatie...

Ik ga jouw reactie zeker opnemen in het volgende nummer van 'Doos Gazette'.

Heb jij zelf een idee hoe je aan jouw alias geraakt bent?

met mijn hartelijkste groeten
den Do

Luc antwoordde als volgt:

De chikong, steeds weer die vorten chikong beleefde er plezier aan mij aan te spreken met DEMEY! met je wiethoofd of als hij zeer wel gezind was met DEMEY! domm'n erpel. Jean Pareyn van Vlamertinge indertijd een goede vriend van mij *had dat opgevangen en begon mij Wiete of Wietje te noemen en het ging zover dat er in Vlamertinge nog mensen zijn die mij aanspreken met Willy.

*Wat Jean betreft, wij gingen veel samen uit en kleeadden ons vaak gelijk wat die andere Camiel de pedofiel Soreyn ons verweet en ons tenslotte beschuldigde homo's te zijn terwijl hijzelf de zelfmoord van Luc Desmet uit Vlamertinge op zijn geweten heeft. Hij heeft zich tenslotte dood gezopen wat nog een veel te zachte dood was voor die smeerlap.

En hier een reactie van Johan Lefever:

Guido

Bedankt

Met plezier uw 'avonturen' gelezen in 't college.

Zelf zat ik er in de jaren 1976-1981, totaal andere tijden al (vooral voor ons)

En al ik alles vergelijk met de leerlingen van vandaag?

Wel, 'ze zijn enorm 'braaf' en 'volgzaam' geworden ☺

Wellicht vooral door de houding van zij die nu voor (maar vooral) tussen hen staan....

Boeiende lectuur....Merci

Johan Lefever

En van **Marc Debuysere** – *dichter en schrijver van het levensverhaal van de oorlogsheld Jerome Verhaeghe* – kreeg ik de onderstaande mail met foto's:

Guido,

"Er zit in één van mijn achterste geheugenkamers een beeld dat ik toen gedurende de pauze 'frisko's' verkocht aan de toeschouwers". dat schrijf je naar aanleiding van het collegetoneel van februari 1966. Hoe goed dat geheugen nog werkt tonen bijgevoegde lichtmalen. Wie ons toendertijd, want ik was er ook bij, weet ik niet. Na enig zoekwerk in mijn archief vond ik de foto's. ik wist waar ik ze moest vinden, maar ik herinnerde me niet dat jij er ook op stond. pas

toen ik in je artikel andere foto's van je uit die tijd zag, viel mijn frank. Beter laat dan nooit!
Groetjes, Marc

Ik herken – als het juist is – Hugo Deleeuw – Carl Degroote? - Juist, Marc Denuysere – de Banana en ikzelf. Iemand die nog weet met welke naam de Banana gedoopt werd? Kan het zijn dat op

de laatste foto – Pitten – Johan – Lozie, ook staat?

Van Willem Torrez kreeg ik verschillende foto's, waar ik bijzonder gelukkig mee ben, omdat er enkele bijzijn van den 'Kouter' de lagere school.

Op deze eerste foto staan we met meester Verghote samen.

Guido Gouwy staat uiterst links – en is nog geen haar veranderd. Je zal hem meteen herkennen als

je hem ziet. Naast hem, staat Jean-Pierre – Sam - Bonduelle – mijn partner in crime in die tijd. Willem Torrez, staat heel trots naast meester Verghote. Ikzelf zit op de eerste rij, de vijfde van rechts. De tweede van rechts is José Butaye. En verder zit in die rij ook nog Bertin Deneire en helemaal links een Beddeleem.

Onze klas bij meester Bonduelle. Willem Torrez staat helemaal links achteraan, tegen de muur en is bij een heel moderne kapper zijn haar gaan laten snijden. Verder herken ik weer Guido Gouwy en ik zelf zit in het midden vooraan, met een depardeurke aan. Vooraan, tweede van rechts zit Bertin Deneire.

De volgende foto is nog ouder en is blijkbaar genomen in de kleuterschool. Bovenaan, de tweede van links, met zijn flaporen, dacht ik Willem te herkennen. De vierde van links, lijkt mij William Devloo?

Ikzelf sta als derde van rechts op de derde rij.

Het lijkt mij ook dat Rudi Bortier op de tweede rij zit en een van Maertens.

En hier Willem, Geert Degrendel en Guido Gouwy die hun plechtige communie deden. Welke 'masoeur' loopt er daar bij?

Ikzelf liep daarvoor, ook met een dergelijke brande kaars in mijn hand, met leren handschoenen en met mijn spillebenen bloot, in korte broek.

De tweede van links is alleszins een trotse Willem, naast rechts van hem 'Rrooster' en daar naast Chrsitiaen Rosseeuw.

Mijn collegejaren – Guido Vandermarliere

1968 - 1969

Op 27 september 1968 kwamen Miek en Roel in het Palace optreden. Het was – volgens de krant – een onverhoopt succes.

De auteur van het artikel stelde dat hij – eerlijk gezegd, er niet danig veel van verwacht had. En hij legde het uit: omdat wij in de kleinkunstmuziek geen kraan zijn en omdat wij Miek reeds in een bepaalde TV-uitzending in een paneel hadden zien zetelen en zij dan helemaal geen indruk had gelaten. We werden gelukkig in de goede richting bedrogen. Eerstens waren er de bijzondere fijne teksten waarop hun liedjes zijn geschreven, verder heeft Roel een zeer prachtige stem en kan Miek als tegenhanger er beslist door. Ten slotte bewonderen wij zeer bijzonder de eenvoud die van beide kleinkunstenaars uitging.

Alhier is eenvoud nog steeds bijzonder sympatiek, bijzonder als het van grote kunstenaars komt.

Ik zat in de zaal en ik zag met zovelen dat de pasters – die voor de pauze op de eerste rij zaten, na de pauze verdwenen waren.

Wie toen ook echt populair bij ons thuis was, was Joan Baez. Zij zong ook het gedicht 'Annabel Lee' ¹ van Edgar Allen Poe en toen we dit op het college dienden te lezen, - bij den Keun – dacht ik, ik neem de plaat eens mee, en laat ze luisteren. Hij vond haar versie maar niets, maar ik blijf er van houden.

En ook Piet Paaltjes doorkruiste mijn weg met zijn sarcastische romantische gedichten; waarmee ik lachen kon. Hier toch ééntje van hem:

*Mijn hart was toegevroren,
Mijn tranen vloeiden niet meer.
Toen trof mij haar gloeiende blikstraal,
En de wateren ruischten weer.*

*O ware ik toch verdronken
In den bitterzilten vloed!
In liefdetranen, hoe brak ook,
Te smoren, is honingzoet.*

Vader Abraham – of Pierre Kartner – de man van de onvergetelijke smartlappen, - schreef muziek op verschillende van deze gedichten.

Lej was zowat ook de enige in onze klas die scheikunde echt verstond. Fysica was dan nog al logisch, maar scheikunde had toch wel iets magisch, en was alleszins voor mij, tamelijk ondoorgroendelijk.

¹ [Joan Baez - Annabel Lee \[HD\] - YouTube](#)

Daarbij kwam dat we die lessen kregen van **Petaaj**. Hij leeft nog, en hij is bedrijviger dan ooit. Hij creëert kunst en heeft daarmee zijn ware roeping gevonden. Hij was in het laatste jaar ook onze titularis.

Zijn fysicalessen waren legendarisch. Ik herinner mij dat we het over ‘vectoren’ hadden en dat hij dan een hele opstelling – uit een bouwdoos – in elkaar stak, omdat een gewicht te laten vallen en van alles te meten. Paul Hoornaert die het gewicht moest laten vallen, kende doorgaans zijn macht niet. Hij gaf daar zo’n slag aan, dat het gewicht naar beneden vloog en de halve opstelling doorgaans uit elkaar trok.

De conclusie van Petaaj was dan ook dikwijls ‘Pjoef misjukt’.

We kunnen het niet laten om over Petaaj – een stukje uit den ‘Termo’ van ons laatste jaar – over te nemen. Dat verscheen onder de titel: Fiesische weetjes

Jochies, velen onder u hebben waarschijnlijk al dat eigenaardige, spiksplinternieuwe, eivormige voorwerp opgemerkt in de fysicaklas. (Het collegelab).

Maar waar dit toestel vandaan komt en waarom het zich in de fysicaklas bevindt, zijn jullie waarschijnlijk nog niet te weten

gekomen.

Welnu, onze fysicus ‘deed eens mee’ aan een prijskamp met het oog op een flinke limousine B.M.W. Ja, dat is rap gezegd, maar de man had weerom eens weinig geluk en hij moest het stellen met een haardroger. Tot zover de berichtgeving over de herkomst.

Niettegenstaande al de luchtkastelen van onze geleerde in het water gevallen waren, was deze zeer opgelucht over dit vrouwelijk huisapparaat te kunnen beschikken, want ook dergelijke voorwerpen kan onze slimme nuttig gebruiken.

Zoals jullie wel weten, gebeurt het soms dat proeven mislukken, bvb. Proeven in verband met elektriciteit. Deze proeven kunnen slecht uitvallen omdat de te wrijven voorwerpen niet droog genoeg zijn. welnu, om die lichamen op punt te stellen, kan men een haardroger gebruiken.

Niet dom hé!

Het is wel niet ideaal, maar als je slechts daarover beschikt, gaat het wel.

Nu woonden wij een proef bij en het verwondert u misschien niet, maar die mislukte. Onze fysicus droogde dan maar zijn materiaal onder de haardroger en deed de proef opnieuw.

Slecht resultaat!

Proefjes lukken niet altijd, hee, jochies!

Nog maar eens door en door drogen... doch had dit toestel niet zo’n warmte gegeven!

Onze fysicus werd he gauw beu – nog een geluk dat men daaraan zijn plastrong niet kan verbranden) en ze kregen het gewone antwoord: ‘Jochies, je moet het maar geloven, vraag het aan je makkers van de andere klas, daar is de proef gelukt’.

Weerom waren de studenten als brave lammetjes en knikten allen van ja.

Pseudoniem DIDERE

Nu scheikunde was een andere zaak, maar gelukkig had ik Lej langs mij zitten. Bij de opvraging schreef hij zijn antwoorden helder en duidelijk en vooral snel. Één keer als hij klaar was, legde ik zijn papier voor mij, en begon ik naarstig over te schrijven.

Zo kwam het dat Petaaj op een dag voor mij kwam staan. Hij bekeek wat ik aan het doen was en toen zei hij: ‘Ewel Guido, dat is verstandig, wat jij daar doet!’

Ik schrok, want ik had hem niet zien komen.

‘A ja’, zei hij – eerst in het klad maken en dan in het net opschrijven!’

Ik schoof maar snel Lej’s papier onder dat van mij, en gaf alles af aan Petaaj.

Petaaj zag er doorgaans wat ongelukkig uit en Blomme profiteerde daar geregeld van om met hem over heel diverse thema's in discussie te gaan.

Petaaj had immers een gave – hij kon iets heel eenvoudig zo uit leggen, dat je er uiteindelijk niets meer van verstond.

Iets wat hij ook na het college is blijven doen, maar nu heeft hij tenminste de kunstenaar in hemzelf ontdekt en ziet hij er doorgaans veel gelukkiger uit.

De strategie van Serge Blomme was heel duidelijk – hij ging doorgaans over alle soorten thema's met de leraren in discussie, zodat ze niet aan hun leerstof geraakten. Dan moeten we minder leren, redeneerde Serge, ze kunnen toch moeilijk vragen stellen over een materie die we niet hebben gekregen.

Dat lukte doorgaans, maar in het laatste jaar had Petaaj ons liggen. In zijn examens scheikunde en fysica die hij gaf, zaten meer dan de helft vragen over materies die we niet gezien hadden. Slechts 2 leerlingen van onze klas waren er door!

Ze hebben een speciale deliberatie gehouden om ons er allemaal door te trekken.

Toch nog even naar de **Chicon**.

In die tijd liep er op het college een zeker Babylon rond, die voor het gemak gewoon **den Bab** genoemd werd. Blijkbaar had hij ook toezicht te houden op de slaapzaal van de internen, want na een tijdje kwam het gerucht dat hij één van de jongens op een plaats gevoeld had waar je niet over mocht spreken. De jongen was er niet mee gediend en had dat thuis verteld en het spel zat op de wagon.

Den Bab zal wel ontkent hebben en werd natuurlijk door het college in bescherming genomen, maar toen uitkam dat die jongen, niet het enige slachtoffer was, en er nog internen begonnen te klagen, maar er toch iets gaan gebeuren.

De Chicon nam het voortouw. Hij hield in de studie een donderpreek waarin hij iedereen verbood om hierover ook maar iets thuis te vertellen, waarbij hij duidelijk liet uitschijnen dat dit allemaal leugens waren om het priesterschap te schaden.

Maar de geruchten bleven en dus moest er drastische opgetreden worden. De jongen in kwestie werd van het college gestuurd.

En nog bleven de geruchten, met als gevolg dat ze den Bab wegstuurden, recht naar het college van Oostende. *(Ik dacht Nieuwpoort) Andere gelijkaardige zaken met internen hebben op een morgen geleid tot een revolte onder de internen waarna den directeur is tussen gekomen om de gemoederen te sussen.*

Begrijpe wie begrijpe kan!

Den Chicon was natuurlijk tegen alles wat ook maar modern kon zijn.

Mijn moeder die naaister was had eens zo'n hoge sluitende, Spaanse broek gemaakt en mij daarop een knalgeel hemdje gekocht.

Ik kwam er mee op het college en stond een kwartier later al weer thuis. Den Chicon had mij op mijn vingers getikt en ik moest mij 'normaal' gaan kleden of ik mocht het college niet meer binnen.

In die zelfde tijd kwam Werner Claeys met een lichtblauwe stoffen broek de koer opgereden. Iedereen riep opeens – Werner heeft zijn pyjama nog aan!

En ook hij mocht terug naar huis om iets anders aan te trekken.

Werner liet meteen nadat hij het college verlaten had, zijn baard groeien.

Bij mij ging men nog een stap verder. Na wijs beraad, kwam men tot het besluit dat in mijn geval het collegereglement diende aangepast te worden, en dat ik de rest van mijn collegetijd een grijze schort moest dragen om zijn te kleurrijke kledij te verbergen. Mijn moeder, moet ik zeggen, was er niet gelukkig mee.

Erger was het nog met de lange haren.

Er liep bij ons een jongen rond die zijn haar, zoals in de jaren 30 – 40 zijn haar steil achterover kamde en dat lange jaar was den Chicon een doorn in het oog. Dus op een dag stookte hij de **retorica** op om de jongen zijn haar te knippen. En effectief, met zijn goedkeuring, grepen ze hem vast, sleepten hem mee naar het ‘winkeltje’ en onder groot rumoer, werd zijn haar met een grote schaar afgeknipt. Hij hield zich natuurlijk niet stil zodat hij aan zijn hoofd gekwetst werd en hij bloedend op zijn adem gepakt en schreiend achterbleef.

Den Chicon bleef op de andere kant van de speelplaats rondlopen; hij had niets gezien. Die avond hield hij in de studie weer een preek dat niemand hiervan iets thuis mocht vertellen!

We hebben de jongen nooit meer op het college teruggezien.

In het Wekelijks Nieuws – dat ik als geheugensteuntje gebruikte voor dit artikel – merkt ik dat op zaterdag 21 december 1968 Jess & James² optraden –

begeleid door twee machtige wereldorkesten. Ik was er ook bij, dat herinner ik mij.

De Portugese broers brachten daar onder andere hun wereldhit ‘move’ – het herbeluisteren waard.

De Tomate

Eén van de meest hilarische leertoestanden in het college, was onze seksuele opvoeding.

Ze hadden dat uitgerekend in de handen gelegd van **de ‘Tomate’**, een jong wat corpulent pastertje dat bij het minste zo rood werd als een tomaat, vandaar zijn lapnaam.

Veel herinner ik mij niet van die seksuele voorlichting. Hij haalde alleszins een paar prenten boven waar op een man en een vrouw stonden afgebeeld en dan prenten met de geslachtsorganen. Ik weet nog dat hij ons uitlegde - met een rood hoofd – dat dit hier – en hij wees het aan op de prent – het scrotum was. Daarop stak ik mijn vinger omhoog en vroeg hem of dat niet gewoon een klootzak was? Ik had weer een paar uur strafstudie aan mijn been.

Ik denk dat de rest van onze seksuele materie bestond uit het leren van alle mogelijke geslachtsziekten. Misschien met de bedoeling om toch maar schrik van het vrouwvolk te krijgen.

² <https://www.youtube.com/watch?v=O6dU4zP3paA>

De Tomate was voor mij de ideale man voor mijn verplichte biecht.

Samen met Wietje Demey wachtten we tot het laatst in zijn rij voor de biechtstoel om te gaan biechten. Eén keer als het mijn beurt was, en hij het schuifje openschoof, kon ik beginnen. Na de gebruikelijke vloeken, begon ik dan aan mijn onkuise gedachten. Je mist reeds vooraf dat hij daarover ging doorvragen.

‘Ja, eerwaarde, ik belijd dat ik met mijn vingers in de muis van een meisje heb gevoeld’.

Je zag door de tralies van het luikje dat de Tomate nog roder werd, zodat ik daar graag – om hem een plezier te doen, nog een schep boven op deed.

‘Ja, eerwaarde, en ik heb mijn handen een week niet gewassen!’

Ik sprak met Wietje af, zodat hij een variant op dit thema zou vertellen. Als hij na onze biechtviering de stoel uitkwam, zag hij er doorgaans uit als een rode lantaarn.

Op één van die zaterdagnamiddagen, zo net voor de strafstudie zagen we de Tomate zijn wit kevertje wassen op de speelplaats. Hij had zijn parukske aan een haak gehangen langs de deur van het ‘winkeltje’ en was driftig bezig, in zijn kletskop, zijn wagentje te wassen.

We slopen binnen langs de kapel en liepen de gebouwen door totdat we in het ‘winkeltje’ waren en met een lat kon Wietje die pruik van de haak plukken; die we aldaar in de vuilbak gooiden.

De Tomate heeft een weekend met bloothoofd moeten rondlopen vooraleer de poetsvrouwen de maandag zijn paruksje terugvonden. Vanaf dan kreeg hij een tweede lapnaam: den Blooten of de Kaasbolle.

Belangrijke opmerking van Serge:

Het meest kritische moment van onze seksuele opvoeding was tijdens de retraite in het derde jaar (de vierdes dus) een priester raakte zo buiten zichzelf dat wij indien bedwingen onmogelijk was “HET” maar moesten afhakken... Den Chicon had in de gang iets opgevangen en kwam de sukkelaar naar buiten begeleiden.

Dat klopt, Serge. Toen ik dat thuis vertelde, zei mijn moeder droogweg:

‘k è je toch èzeid dat je nooit è vent met è rok aan meugt vertrouw’n’

**WILLEM VERMANDER
NAAST
BOUDEWIJN DE GROOT
TE POPERINGE**

Deze week werden de kontrakten afgesloten tussen de studentenvereniging Moeder Bladluis, de Nederlandse kleinkunstenaar Boudewijn De Groot en onze Diksmuidse comingvedette Willem Vermander voor een optreden alhier op zaterdag 22 februari in de grote zaal van de E. Z. Benedictinessen. Het podium zal midden de zaal worden opgeslagen. Nog een paar andere vedetten zullen eveneens optreden.

Naar we vernemen is dit het laatste zaaloptreden van De Groot. Hij zou nog enkel plaatjes maken.

Volgende weken volgt wel meer nieuws over deze unieke avond.

Op zaterdag 22 februari 1969 kwam Boudewijn de Groot, samen met Jan de Wilde en Willem Vermandere- met een e - – en niet te vergeten Roland and his blues workshop - optreden in de zaal van de Benedictinessen. Natuurlijk was ik er. Boudewijn werd bij ons thuis gretig beluisterd. Hij was heel verrassend toen hij begin 1968 ‘Picnic’ uitbracht.

Het was volgens sommigen 'hippiemuziek' maar ik hoorde het enorm graag. De plaat verbergt één van de mooiste Nederlandstalige liederen: Eva³. De tekst is natuurlijk van Lennaert Nijgh.

Het begint met:

*Ik houd de wereld in mijn hand,
Het glazen ei vol land en wolken.
Ik zal de hemel gaan bevolken,
Ik roep de varens uit het zand.*

En met de strofe:

*Hier in je lichaam van albast
Zie ik de roze vlammen branden
en wat je wilt valt in je handen
je hebt mijn wereld aangetast.*

Ik herinner mij van die avond ook nog dat er een 'snelle mokke' kort bij het podium zat. Ze had een rode band in haar donkerzwarte haar en waarschijnlijk was het de eerste keer dat ze uit haar vaders 'natuurwinkeltje' mocht om naar een optreden te gaan. Mieke is later getrouwd met Willem Torrez, uit onze klas!

Boudewijn de Groot had voor zijn optreden nieuwe snaren voor zijn gitaar nodig en stapte binnen bij mijn maat Johan Vansevenant in de Ieperstraat, maar die had er geen, die verkocht alleen platen.

Volgens het verslag van deze avond in de krant, viel Boudewijn tegen.

Nu Boudewijn speelde die avond met zijn groep 'The Tower' en zong ook Engelstalige liederen, waarop niemand zat te wachten.

Ik trok in die periode veel op met Johan Vansevenant die in de Ieperstraat woonde, en dus ook met Marijke, zijn zus en haar vriendin Marylin. We babbelden veel over 'muziek' en Johan had altijd de nieuwste langspelers het eerst. Hij was dan ook de eerste die die een dubbele elpee met verschillende 'underground'-muziek op, in huis had.

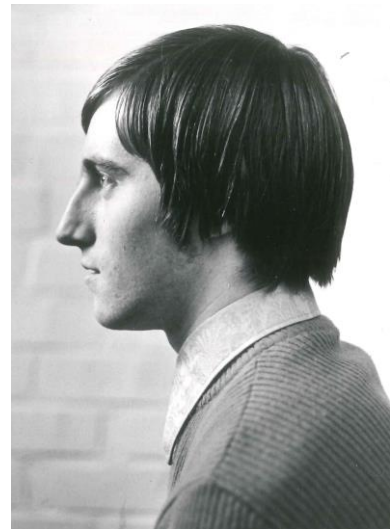

En zo leerde ik 'The Doors' kennen, maar ook Jefferson Airplane, Led Zeppelin, Deep Purple en onder andere ook Canned Heat.

Marijke – foto Roger Vansevenant (SAP)

Ook in het Jeugdheem werd er nu niet alleen maar 'kleinkunst' gespeeld, maar ook meer en meer harde rock. Ik denk dat het dat jaar was dat Bertin Verstraete - toen nog jong en knap – zie foto van Roger Vansevenant (SAP) het

presteerde om een 'rockopera' in elkaar te boksen. Ik denk mij te herinneren dat Vosse – Jean-Pierre Devos – bij dien

³ [Eva \(Picknick Versie\) - YouTube](#)

opera dwarsfluit speelde. Zijn groten held was natuurlijk Ian Anderson van Jethro Tull.

Kollegestudenten met hoogstaand toneel op de planken

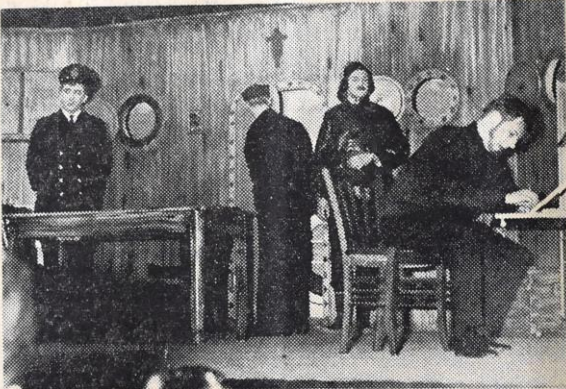
Twee avonden liep de kollegezaal bomvol en de vele aanwezigen hebben het zich zeker niet beklagd. De studenten hebben o.l.v. meester Roger Deraedt inderdaad bijzonder puik gepresteerd en met «Schipper naast God» van Jan De Hartog hoogstaand toneel opgebracht. Men ziet het de groep niet aan dat ieder jaar de meest opgeleide krachten heen gaan.

Als we de stukkenkeuze bijzonder geslaagd heten, als wij een woord van lof hebben voor het decor, de belichting, het geluid en al wat er aan te pas komt, dan moet onze eerste lof

toch gaan naar de puike uitspraak van geheel de groep. Op dat gebied wordt bijna de perfectie bereikt.

Het stuk zelf doet modern aan omdat het een eigentijds probleem behandelt, dit van de Joden op zoek naar een vaderland. Het gegeven is daarbij dramatisch, spannend, naar een climax opklimmend. Geheel het tema is diepkristelijk en grootmenselijk.

We durven het niet de vertolking individueel te gaan bezien, want allen bereikten een flink peil. Toch moet de prestatie van de «schipper naast God» toch speciaal geciteerd.

Twee beelden uit dit spannend en hoogstaand spel, dat zich afspeelt in een scheepskajuit.

speelde, maar we gingen ook kijken naar de andere toneelgroepen, zoals 'In deugd en vreugd', waarin ook Pize speelde. Ik verdenk Pize ten andere er van dat hij op het college met tegenzin les gaf, om dan zo snel als mogelijk toneel te kunnen gaan spelen, zijn echte passie.

Vrouwelijke K.L.J.-toneelgroep oogstte verdiend sukses

De groepaktrices samen met regisseur Vandermarliere en grimeur P. Kesteleyn.

Beiden hebben hier hun eerste stappen gezet in het muziek maken en beiden zowel Vosse als Bertin hebben hun leven lang in de muziek gezeten. Bertin als muzikleraar in de academie te Ieper en Vosse als Sergeant – Majoor van een doedelzakkorps. Dat waren heerlijke tijden.

In februari 1969 werd er in het college weer toneel gespeeld. Het werd 'Schipper naast God'. Pize die de stukken koos en regisseerde vroeg mij ook om een klein rolletje mee te spelen.

Het verbaasd mij achteraf dat ik slechts één keer gevraagd ben geweest, gezien ik steeds voor voordracht bij de eersten van de klas was.

Het werd een ontgoocheling voor mij. Ik kreeg de rol van 'jood' en moet Sam Bonduelle die een kop groter was dan mij, troosten. Ik vond dat dit lachwekkend overkwam en uiteindelijk vond Pize dat ook en dus draaide hij de rollen om. Nu had ik zelf één zin te zeggen.

Ik voelde mij er echter niet goed bij.

Het stuk was volgens het Wekelijks Nieuws een succes, maar ik vond het voor mij, maar niks.

Mijn vader speelde gepassioneerd toneel. Hij speelde zelf bij 'Ic Dien' en hij regisseerde ook de boeren en de boerinnen. Ik werd dus opgetrokken met 'toneel'. Ik moest niet alleen die stukken gaan zien die waarin mijn vader

Mijn vaders leven draaide rond toneel, maar dit jaar was het 'spannender' dan andere jaren. Ik lees, met jullie, het verslag van het Wekelijks Nieuws: Het jongste weekend zag de toneelgroep van de Vrouwelijke Katolieke Landelijke Jeugd

tweemaal op de planken in de zaal van 4^{De} Gilde' met het stuk 'Terug naar het Appelstraatje' waarmee een verdiend sukses werd geoogst.

Het was zeker wel een flinke tegenslag dat de hoofdvertolkster wegens overlijden van haar moeder belet moest geven, zodat in een paar dagen Mej. Rika Vandermarliere haar rol diende over te nemen. De toeschouwers merkten gelukkig niet veel van het zweet dat de verantwoordelijken en de regisseur hadden gelaten.

Indien we iemand willen vernoemen dan is het genaamde Rika Vandermarliere om de wijze waarop ze de onverwachte rol nog assimileerde en zeker ook Mej. Erna Notebaert, die meteen de kijkers op de hand had. De hele groep verdient evenwel onze lof samen met regisseur Rik Vandermarliere die zijn stempel op het geheel sloeg.

Rika had onder leiding van mijn vader enkele dagen – uur in uur uit – tot 's avond laat haar teksten moeten opdreunen. Op het toneel lagen haar teksten voor Rika overal opgeplakt, zodat ze de draad niet zou verliezen en Va was effectief dood zenuwachtig, maar ze sloegen zich er dus door.

En ik ben blij dat ik in het Wekelijks Nieuws ook een stukje terugvond met als titel: Niet minder dan 392 deelnemers aan eerste interscholencross – St. Stanislascollege verovert de stadswisselbeker.

Op de bovenste foto zien we in het midden Lej – Hugo Verlet - die de wedstrijd bij de scholieren gewonnen had. Naast hem rechts staat Orbie, die tweede was.

Op de onderste foto herken ik rechts – den Witten Wulf en Jan Vandermarliere die toen bij de kadetten liepen.

Waarschijnlijk heb ik ook meegelopen, maar ik herinner er mij niets meer van.

Men schreef in de krant: De eerste interscholencross verleden zaterdag ingericht op het plein van het vroeger Oudemannenhuis, kende inzake deelname een buitengewone bijval gezien uit de drie jongensscholen van stad niet minder dan 392 deelnemers opdaagden. 92 minnen 1956, 107 miniemen 1955 152 kdatten en 41 scholieren.

De organisatie verliep zo vlot dat het hele programma in een minimum van tijd kon worden afgewerkt, waarna achteraf in het Jeugdheem de prijzen konden worden overhandigd en de stadsbeker uit gereikt aan de vertegenwoordiger van het St. Stanislascollege door de H. Schepen Goudenhoofd in gezelschap van de heer stadssekretaris.

De hh. schepen Goudenhoofd en sekretaris Verstraete samen met Z. E. H. directeur Buyse van het kollege en de winnaars van de diverse proeven en de drager van de stadswisselbeker.

Lej, heb jij dien beker nog?

In mei 1969 was het weer eens zover – de Vleterbeek overstroomde’ en de kelders van het college stroomden vol. Men was er te laat bij om alles te evacueren. Hoe het kwam, weten we natuurlijk niet maar opeens zat er een grote groene kikker op de keldertrap. Die werd al snel gevangen en even later werd hij achterin de studiezaal losgelaten. Er ging een briefje door

de rangen: ‘Wiens kikker heeft aldaar de hik?’

En soms was het nodig om hem een duwtje met de lat te geven, maar de kikker sprong vooruit en begon na even te wennen – tot grote hilariteit - ook te kwaken wanneer hij een slag met de lat kreeg.

Tot dat de kikker vooraan geraakte bij de ‘troon’ van de surveillant en deze natuurlijk wilde weten, wie de ‘schuldige’ was.

Uit de secrete archieven van Luc Ferrand.

In die tijd publiceerde David Flusser zijn boek over de 'historische Jezus' en - ik citeer uit één van de kritieken op het boek - Waar nieuwtestamentici van christelijke huize vaak zeer sceptisch tegenover de betrouwbaarheid van de evangeliën staan, komt Flusser in sterke mate op voor de historische juistheid van de evangeliëtraditie. Daarbij getuigt zijn boek van een enorme kennis van de joodse traditie. Jezus wordt daarom getekend als Iemand die het geloof van zijn volk deelde, de feesten vierde, de inzettingen onderhield en van de wet van de Heere God niets afdeed. De vele gegevens over de wereld waarin Jezus leefde en werkte werpen vaak een verrassend licht op allerlei teksten uit de evangeliën.

Dat boeide mij en misschien was dit wel een manier om mijn kinderlijk geloof te vernieuwen. Ik had met mijn citaten uit Flusser in het college echter weinig succes.

Ik denk dat men mijn interesse eerder zag – als het belachelijk maken van de godsdienst – en daar voegde men dan maar gemakshalve ook het belachelijk maken van het geloof bij.

Het was in die periode 'bon ton' om beatmissen te organiseren en verschillende componisten waagden zich aan het componeren van een dergelijke mis.

We hadden bij ons thuis ook zo 'n elpee met een moderne mis en na lang aandringen mocht ik uit die elpee enkele van die composities draaien in de mis op 't college.

Er zat een 'gloria' in die traag en stil begon, maar die na een tel stilte – verder ging met een schreeuw en de drums die met heen hels lawaai invielen.

Ik verdiende hiermee weer eens twee uur strafstudie.

De verrassing in het college was groot toen onze muzikleraar Roger Orroi opeens – ‘out of the blue’ afkwam met een ‘moderne’ mis. De reporter schreef in zijn artikel het volgende:

Wij waren uit de aard van ons beroep, zaterdag eerder toevallige mishoorder in de zeer stemmige kapel van het St. Stanislascollege, waarvan we eens te meer de kleurenpracht van de brandvensters en de enorm goede akoestiek hebben bewonderd.

Wij hebben onze aanwezigheid helemaal niet beklaagd. In de eerste plaats omdat wij de zeer sobere maar uiterst aangepaste misteksten naar ons hart hebben gevonden en in de tweede plaats omdat wij aanwezig waren bij een eerste

uitvoering – een première als U dat woord verkiest – van een prachtige moderne mis, die door de heer Orroi, muzikleraar aan het college en leider van de St. Stanislas Speelschaar en de koninklijk Katholieke Harmonie alhier, is getoonzet geworden.

We waren reeds aanwezig bij een andere ‘jazzmis’ die we helemaal niet naar onze smaak vonden. Of ten minste niet naar onze smaak wat het aanzetten tot mishoren en bidden betreft. Deze van de heer Orroi, spijs het moderne jazzritme, dient de tekst (van de gewone kyriale) op uitzonderlijke gelukkige wijze, helpt tot het bidden en het volgen van de mis. Uit het geheel onthouden wij vooral het Gloria en het Sanctus, twee hoogtepunten uit een mis, die dra zal worden uitgegeven en geroepen schijnt te zijn om in vele van onze kerken te worden uitgevoerd.

Het koor stond onder leiding van meester Deraedt, die tevens de leiding had van een tiental muzikanten, terwijl de heer Orroi zelf aan het orgel zat. Tijdens de uitvoeringen en geheel de mis voelde men de sfeer van heilige stilte en ingetogenheid zo aan. Dat was wel het beste bewijs dat ook de moderne muziek in onze kerkelijke plechtigheden een intrede kan vinden zonder opzien te verwekken.

We weten wel dat zij die hun hart aan het Gregoriaans hebben verpand, het niet met ons eens zullen zijn, maar wellicht kunnen uitvoeringen als deze van zaterdag in het college hen overtuigen. Waarom zou een jazzmis niet tot vroomheid kunnen aanzetten? Doen de negrospirituels en gospels het misschien niet. En ook dat zijn in de oorsprong toch gebeden? *Roger Orroi is alleszins één van de personen die open stond voor alle soorten muziek en voor wie ik nog steeds bewondering heb.*

En nu we het toch weer over muziek hebben. Ergens in maart 1969 werd op TV ‘Johnny Cash at San Quentin’

Hij schreef het nummer een paar dagen alvorens hij in de gevangenis optrad.

Hij schreef het nummer vanuit het oogpunt van een gevangene van San Quentin en bedenkt zichzelf hoe hij zijn tijd in de gevangenis zou beleven. De verteller van het lied⁴ zit sinds 1963 vast in San Quentin en beschrijft het als een hel.

*San Quentin, you’ve been livin’ hel lto me
You’ve hosted me since nineteen sixty three
I’ve seen ‘em come and go and I’ve een them die*

⁴ [Johnny Cash - San Quentin \(Live from prison\) - YouTube](#)

*And lang ago – I stopped asking why
San Quentin, I hate every inch of you
You've cut me ande have scarred me through and through
Ik kende al vlug de tekst, en ik verving 'San Quentin' natuurlijk door 'college'.
Ik heb het ooit gezongen boven op de trappen in de hall op een zaterdagmiddag, juist voor de strafstudie.*

Het grote probleem van onze klas was dat we met meerderen waren die ons snel verveelden en dan maar iets zochten om te doen.

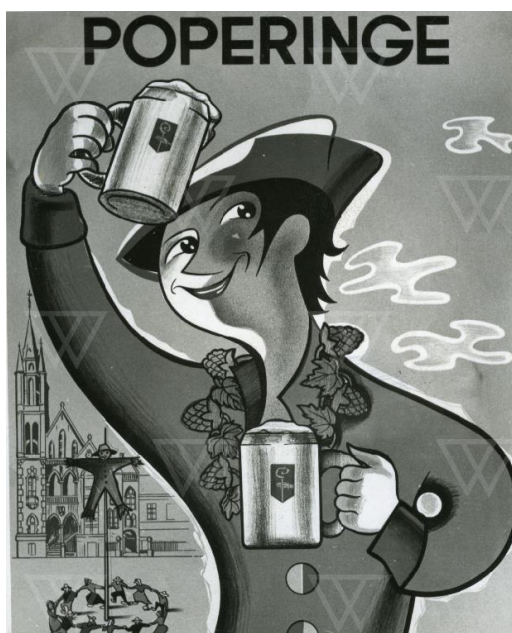
Zo hebben we eens, uit pure

verveling, gedurende de les alle geraniumbakken van de ene kant van de klas naar de andere kant verplaatst en dat op zo'n manier dat de leerkrachten het niet zagen. Daar hadden we dan veel 'leute' mee.

De Keun gaf ons Engels en hij probeerde echt een Oxfordengels (**Queenenglish**) te spreken. De Keun had de slechte gewoonte om geregeld te vergeten om zijn spriet toe te doen en wij spraken dus af om met zijn allen naar zijn spriet te kijken, ook als deze toe was. Hij voelde dat dan aan en begon dan met zijn rug naar ons gekeerd, aan zijn spriet te frommelen om te voelen of hij echt wel dicht was. Wij keken zo onschuldig mogelijk.

Achteraf beschouw waren 't flauwiteiten, maar we hadden er 'leute' mee.

Duits kregen wij van Maurice, zijn beste vriend was Paul uit onze klas tot hij vroeg "bist du verheiratet" waarop het lesboek door de klas vloog en Paul bijna mee.

Ja, Serge, den Duits; 't was ook een geval apart, hee.

Ik denk dat het niet de enige homo was die er op het college rondliep, maar deze man met zijn brede bast en zijn truitje gedrapeerd op zijn schouders, bij hem viel het toch wel op.

Dat doet er mij aan denken dat we ooit – ik denk toen wij in het voorlaatste jaar zaten, er voor het eerst een vrouw op het college kwam les geven. En wie liep er met haar 'carnesiere' in i-zijn hand achter haar aan? Ja, Maurice, onze leerkracht Duits.

Hij was het ook die – als de bierfeesten in september bezig waren – zijn Duits ging oefenen bij de Duitse hoppekonigin. Het meisje dat zich hier toe leende, werd aan de brede borst geprangd en ze moest de grote stappen van Maurice maar

weten te volgen.

Ik zag het meisje lijden, en kreeg medelijden en kwam er dan maar tussen .

‘Changer’ zei ik tegen Maurice en nam de hoppekoningin over. Mijn Duits was dan misschien niet zo goed, maar ze zag er meteen heel wat gelukkiger uit.

1969 was het jaar van de Landing op de maan – dat we rechtstreeks op TV konden volgen – en waarvan mijn grootvader bleef beweren dat dit opgenomen was in een barak ergens in de woestijn en van Merckx die op doping betrapt was. Al dat gejammer van hem had wel als resultaat dat hij de ronde van Frankrijk kon rijden, en won! Merckx kwam dit jaar naar het criterium van Poperinge en ja, ik was er ook en heb hem gezien: een frêle, magere, bruinegebakken gast, die het tot een echte ‘working class hero’ gemaakt had.

En – voor mij – zeker niet te vergeten,

het was ook het jaar waarin veel over de eerste harttransplantaties werd gesproken. Christian Barnard had in december 1967 de eerste transplantatie uitgevoerd

Op 17 augustus 1969 overleed Blaiberg, die 19 maanden met een ruilhart geleefd heeft. Dank zij deze mensen, leef ik nu al meer dan 20 jaar met een ruilhart.

De woensdagnamiddag waren er geen lessen, maar we moesten toch naar school om te sporten.

De sport die het meest gepromoot werd, was het volleybal, want den Chicon had den POVO uit de grond gestampt. Daarna volgde het voetbal en dan kwamen de andere sporten, zoals het

Drukke voorbereidingswerken tot bouw van het zwembad

basketbal en de keurturners.

Mijn sport was echter zwemmen, maar dat kwam de eerste jaren in het college niet voor.

Vanaf dat er een zwembad op de Kosmos kwam, was ik er ook. Mijn grootvader had een fiets in elkaar gestoken en met dat fietsje – toen al met ‘freing à la busse’ reed ik op en af.

Ik was eigenlijk wel een waterrat en zwom

heel graag onder water. In 't zwembad op de Kosmos kon ik al heel vlug onder water op en af zwemmen, samen zo'n 72 meter.

We gingen uitzonderlijk eens met het college naar het buitenzwembad te Ieper gaan zwemmen.

In 1969 was er van alles rond een 'zwemkom' te doen. Men begon ook effectief aan de bouw van het stedelijk zwembad op het terrein van de 'Het tehuis van de ongeneeslijken' of den 'Sacre' Coeur' – het speelterrein van mijn jeugd.

Op de foto kan je zien dat 'Berats reke' al verdwenen is.

Maar de Benedictinnen waren opeens eerder klaar met een zwembad.

Ze doopten het 'de Vleter' en het was een zwembad dat eigenlijk volledig bovengronds was gebouwd.

Eind december 1969 werd het in gebruik genomen.

In het artikel in het Wekelijks Nieuws ter gelegenheid van deze opening schrijft men dat 'de divers vrije scholen van stad er de gelegenheid krijgen hun leerlingen zwemlessen te laten nemen en vanaf 13 dezer zullen ook de volwassenen uit stad zwemgelegenheid

krijgen. Hiertoe dienen ze lid te worden van het zwembad, dat de 'Vleter' werd genaamd. ... de algemene indruk die men bij een eerste bezoek opdoet, is dat het een zeer mooi bad is, modern van opvatting; modern ook in zijn cirkulatiemethode van de zwemliefhebbers - *wat dat ook moge betekenen.*

Voor mij zal 'de Vleter' steeds verbonden blijven met Martine. Ze was – zoals men dat soms zegt –

flink uit de kluiten gewassen – met alles er op en eraan – en ze zat vol levensvreugde die ze gul uitdeelde en ik kreeg er een deel van. Na het zwemmen – en het afdrogen - bracht ik haar steeds als een gentleman naar huis en dan stonden we in het Babelaarstraatje elkaar te pieperen en te voelen – tot we weer wat nat waren. Het deed deugd.

Hoe ik het te weten ben gekomen, weet ik niet meer, maar op een dag kreeg ik te horen dat er in het zwembad van Kortrijk examen was voor 'redder'.

Een week vooraf kreeg ik zelf een boekje in de bus met de theorie en op een schone avond reed mijn vader met zijn Fiatje mij naar Kortrijk.

Van Poperinge stonden daar ook Carlo Lefever en ook onze turnleraar Louage en Petaaj. Gezien mijn familienaam 'Vandermarliere' is, kwam ik pas één van de laatste aan de beurt voor het mondeling theorie-examen en ik had de antwoorden op de vragen van mijn voorgangers op de gang al verschillende keren gehoord.

Ik passeerde dus glansrijk mijn theorie.

Dan naar de praktijk. We moesten met onze kleren aan het bad induiken, onder water de pop gaan halen en deze op het droge brengen. En dan dienden we een tweede keer het water in te duiken om een drenkeling te gaan halen en deze op zijn rug naar de kant te brengen.

Het lukte mij goed en op het einde van de avond stonden we met zijn allen op de uitslag te wachten. Carlo en ik waren er door en kregen ons reddersbrevet, Louage en Petaaj waren gebuisd.

De dag daarop werd ik zowel bij Louage als bij Petaaj geroepen en kreeg ik de boodschap mee dat ik mijn mond over het reddersexamen moest houden.

Ik denk dat Petaaj die dan al zonder reddersbrevet redder speelde in het zwembad van de Benedictinessen liever niet had dat geweten was dat hij geen reddersbrevet had, maar bij

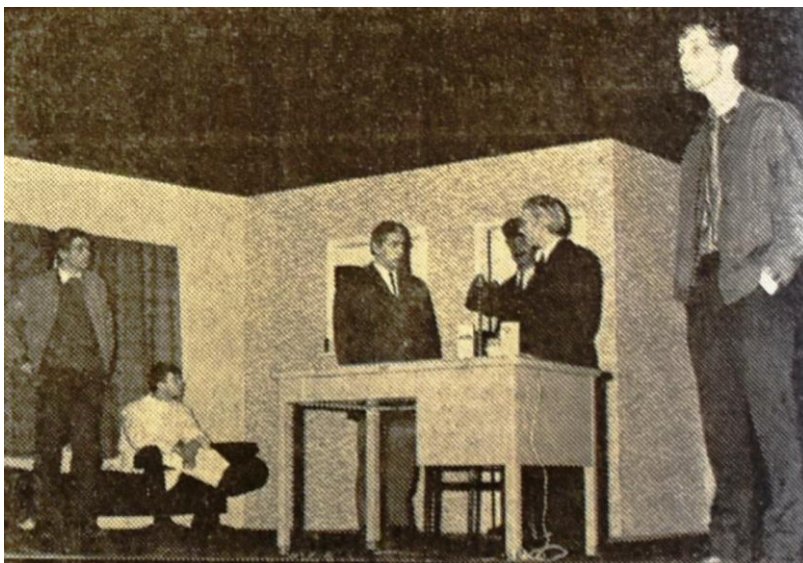
Louage, denk ik dat zijn reactie ingegeven werd door zijn slecht karakter. Hij had er precies nog meer plezier om mij in zijn turnlessen nog wat meer te laten lopen !

Het zwembad van de Benedictinessen

Nog in december 1969 was er 'divertimento' in het college.

Waar vooral het trio Orroi een succes was.

In februari 1970 was het weer toneel
En we halen hier een foto bij waarop Freden – die bij ons in de klas zat, opstaat.

Toch even terug naar de muziek – 't was immers de tijd van CCR of Creedence Clearwater Revival en ook nog van 'The ballad van John and Yoko' en Give peace a chance'.⁵

En je kan het niet bedenken maar ook op het college werd de reuzehit 'Zwarte Lola'

door een klein kransje gezongen, net zoals 'Kom uit jouw bedstee, mijn liefste'.

En we sluiten dit schooljaar af met een bericht uit de dichterswereld., want ook deze was mij niet vreemd. In het Wekelijks Nieuws stond er een stukje onder de titel: Kollegestudenten behalen eerste prijzen in literaire prijskampen.

Een jury samengesteld uit de letterkundigen Karle Jonckheere, Albert de Lonzie, Lutgart Debroey, Dirk Desmadryl en Agnes pas heeft uitspraak gedaan in de poëzieprijs 'Vandaag'

ingericht door het ledenblad van de V.K.S.J. V.V.K.M., de K.S.A. en de V.V.K.S., waarvoor er 700 gedichten van 151 deelnemers werden ingestuurd.

Na een eerste selectie bleven er dertig inzendingen in competitie. Een verdere schifting leidde uiteindelijk tot de volgende uitslag.

Guido Logie uit Elverdinge kreeg de eerste prijs voor 'zinloos sprookje' en Debuysse Marc uit Poperinge de tweede prijs voor 'Relatief'.

Marc schreef hier in Doos Gazette vorig jaar het verhaal van 'Jerome Verhaeghe' en vandaar dat we hier zijn gedicht 'relatief' overnemen.

RELATIEF

Wanneer ik drijf
Op de oceaan van verwachting
Dan doorbreekt een toccata

⁵ [GIVE PEACE A CHANCE. \(Ultimate Mix, 2020\) - Plastic Ono Band \(official music video HD\) - YouTube](#)

Mijn rijpende huid
Elke noot
golvend geluk
barst uiteen
in mijn verbaasde handen
elke toon
grijpt als een octopus
naar de groene einder
plots doemen uit de dreigende diepten
slanke riffen op
die een klagend sirenenlied aanheffen
onweerstaan
stort ik te pletter
terwijl mijn ogen
als gebroken kristallen
de nieuwe kust verkennen.

Uit de 'scerete' archieven van Luc Ferrand.

En we gaan de vakantie in met een gedichtje dat ikzelf in die tijd geschreven heb:

De zomer staat heet

De zon origineel en de hele hemel godblauw

En die liefste leunende meid van mij is bij mij en smaakt brons

De boom bleekgroen

De pomp fris en koel

En de verre velden godblond

En die liefste leidende meid van mij is bij mij en geurt brons

De avond is licht

Doorzicht je blik

En de zomerse zon godrond

En die liefste lachende meid van mij is bij mij en voelt brons

Ik kon met mijn reddersbrevet in de vakantie voor het laatste jaar college redder gaan spelen op de Kosmos bij Pick. Dit was voor mij niet alleen fantastisch om mee te maken, maar daardoor had ik ook spaargeld en het vooruitzicht om verder te kunnen studeren.

Als ik één nummer van deze zomer als ‘soundtrack’ mag nemen, dan is het wel **‘In the summertime’**⁶ van Mungo Jerry.

Het was echt ‘sun en fun’ wat er ik mij van herinner. Marc Orbie werkte die vakantie ook op ‘den berg’ en we reden geregeld samen naar boven. ’s Avonds naar beneden, ging een heel stuk vlugger.

Pick was een man die je eerst hoorde, vooraleer je hem zag. Hij kon vloeken en tieren, maar uiteindelijk was hij best te doen. Hij was soms ‘streng’ voor zijn volk, maar anderzijds kon hij ook heel meegaand zijn. Zo liet hij zijn personeel ook wel ooit laten komen zwemmen.

Er zat een jonge Française bij, die echter al voorzien was van ‘oren en poten’. Ze verdronk – met veel overtuiging - drie maal op een uur, zodat ik ze driemaal moest gaan redden – waarbij ze wild om zich heen sloeg, en wij uiteindelijk rollend op de planken terecht kwamen.

Een maand later was ze opeens verdwenen van de Kosmos. Pick had haar in bed betrapt met één van de gasten – en dat zat niet in de service van de Kosmos.

Het ergste van ‘redder’ spelen, is dat je eigenlijk zelf niet in het water mag, je moete steeds staan opletten of er niemand aan het verdrinken is. Maar daar vonden we een oplossing voor.

Erno – die al net zo’n waterrat was – verdronk wanneer het weer eens echt heet was, met veel plezier. Ik sprong hem dan achterna en haalde hem met veel misbaar aan de kant.

Op de 14de juillet 1970, wat het dus prachtig weer - de hele ligweide lag vol – en Pick liet gedurig studenten rond lopen om frisco’s te verkopen. Zo rond 2 uur was het niet meer te houden.

⁶ [Mungo Jerry - In The Summertime ORIGINAL 1970 - YouTube](#)

Ik zei tegen Erno – Zeg, 't is tijd hee! Verdrink nu eens!

Hij liet zich in het water glijden en even later was hij aan het plonzen en roepen. Ik sprong hem achterna, haalde hem boven en we trokken hem met twee man op het droge.

Een kwart van de mensen op de ligwei stond nu aan de draad te kijken en toen twee an mijn kornuiten met een draagbaar kwamen afgelopen – kregen we een applaus van jewelste.

Erno had een ‘druppel’ verdient en de man die de bar openhield – en ook van niet beter wist – gaf hem die volgaarne.

Rond een uur of 5 hebben we onze show nog eens overgedaan, en dat met evenveel succes.

Ik zou over mijn Kosmostijd een boek kunnen schrijven. Dan zou ik schrijven - hoe Pick bij het smokkelen van sterke drank de douaniers probeerde te verschalken – hoe hij zijn drank opsloeg op een geheime plek en wij die ontdekten – hoe ik bij regenweer – in het patattenkot moest werken of in de souvenirskamer – hoe we van 25 koude plats er weer 30 gemaakt hebben – met welke dweil men het wafelijzer plag te blussen – hoe de paardepieten aan hun bestek kwamen – hoe de juke box van 't zwembad werkte – enzovoort... enzovoort ...

Maar dat doen we dus niet.

Het belangrijkste voor mij was dat ik er een CM-monitrice leerde kennen; Mie Bollen – en ja, dat is de tante van seksuologe Kaat Bollen, wie die mag kennen.

Ik zou later met haar trouwen, maar zover zijn we hier nog niet.

1970 – 1971

Ik kwam zongebruind uit die vakantie en had een eerste baardje laten staan.

Ik was nog maar met moeite op de speelplaats of ik mocht al van den Chicon terug naar huis om mijn baardje af te scheren.

Het spel kon weer beginnen.

Onze klas was eigenlijk op zijn best, als we creatief konden zijn.

Pize Draad die ons Nederlands en **Aardrijkskunde** gaf liet ons bijvoorbeeld spreekbeurten geven. Pize zelf zag er met zijn kleine oogjes er doorgaans heel ongelukkig uit **vooral op maandag**, maar ik ben zeker dat die man buiten het college opbloeide. Ik dacht mij te herinneren dat hij zich – buiten het college met het toneelgezelschap ‘In deugd en vreugd’ amuseerde en dat goed deed.

Het merendeel van onze klas keek uit naar de spreekbeurten.

Ik herinner mij een fantastische spreekbeurt van **Paul Hoornaert** die het in een prachtige persiflage over zijn postzegelverzameling had. Als illustratie had hij een blad bij met alleen maar dezelfde postzegels van Koning Boudewijn. Maar hij legde ons uit dat je die zegels kon verzamelen per land, per koning, per waarde, enzovoort.... allemaal aan de hand van dezelfde Boudewijn.

Ik herinner mij van een vorig jaar dat ik een spreekbeurt wilde houden over het liedje ‘Meester Prikkebeen’ – maar ik denk dat dat bij den rosten was. Ik twijfelde echter sterk en met ik toch om één of andere reden bij **Amery** moest zijn - vroeg ik hem zijn raad. Hij lag in zijn pyjama in zijn bed wat ziekjes te zijn. In zijn kast lagen er verschillende filmmagazines en blijkbaar had hij een gezonde belangstelling voor Brigitte Bardot, wat ik hem zeker niet kwalijk kon nemen. Hij vroeg mij waarom ik schrik had, en toen ik hem zei dat de reden was dat er in dit lied de zin kwam ‘Ik draag op mijn borsten een sleutel van goud’ en ik vreesde dat de klas hierbij zou lachen, zei hij mij, mij dat niet aan te trekken.

Dus ik gaf dapper mijn spreekbeurt, het liedje werd gedraaid en daar zong Elly Nieman: ‘Ik draag op mijn borsten een sleutel van goud’. De klas lachte en ik kreeg weer maar eens strafstudie.

Bob Dylan was één van mijn favorieten. Ik was en ben een tekstenman gebleven en zijn ‘Desolation Row’ beluister ik nog geregeld en vind ik één van de mooiste liederen ooit geschreven. Ik stelde dan ook een lezing samen over Bob Dylan en gaf deze voor zeker 70 man & vrouw in het jeugdheim.

Mif – onze leraar Muziek – één van de weinige leerkrachten die echt op het college zijn ding kon doen en er dan ook doorgaans vrolijk bijliep, pikte dat op en ik mocht in zijn les één en ander vertellen over de Amerikaanse folk – de belangrijkste figuren daarin en de invloeden daarvan op de popmuziek en op Bob Dylan.

Ik vertelde onder andere over ‘The house of New Orleans’ en Woody Guthrie.

En het leek mij dan ook normaal dat ik een spreekbeurt zou houden

over mijn Bob!

Nu had Pize echter gesteld dat we wel een spreekbeurt dienden te houden, maar dat dit zeker niet mocht gaan over een of andere zanger die toch snel vergeten zou geraken.

En dus zat ik met een probleem.

Vandaar dat ik mijn spreekbeurt hield over Robert Zimmerman, om dan helemaal op het einde te zeggen, dat deze zingende dichter ook nog bekend stond onder een andere naam: Bob Dylan.

Pize was in snelheid gepakt, maar hij kon er mee lachen.

Ik nog altijd, zeker nu Bob Dylan de nobelprijs van de literatuur gekregen heeft.

Muziek speelde sowieso een belangrijke rol voor mij.

En niet alleen voor mij.

Martial Dewulf die geregeld het orgel in de kapel mocht bedienen bij misvieringen haalde het zelf eens in zijn hoofd om daar een prachtige versie van 'Je 't aime, moi non plus' te geven, zonder dat één van die pasters ook maar iets vermoedde.

Hij zat in het Latijnse en bleek een talengenie te zijn.

We zaten samen op een bank in de studie. Hij schreef voor mij een stukje in het Duits dat ik voor mijn mondeling examen bij Maurice van buiten leerde.

In ruil maakte ik voor hem zijn schriftelijk examen Godsdienst.

Het verste dat ik in die tijd geraakt ben, was als tekstschrijver,

het vertalen van 'A working class hero' van John Lennon in een Poperingse versie: 't Geld van è werkmensch, 't is ol dadie telt'.

September is de plokmaand te Poperinge en in die tijd ook de maand van de verkiezing van de hopkoningin.

Er waren niet minder dan 12 kandidaten dat jaar - en ik onthoud het vooral omdat het uiteindelijk AnneMarie Milleville werd.

Ze woonde op de Keikop, waar ondertussen ook Hugu Verlet woonde en we gingen haar samen 'interviewen' voor den 'Thermo' - het blaadje dat de laatste jaars van het college produceerden ter 'genot' van

hun medeleerlingen.

Dank zij de goede zorgen van Johan – Wanne – Ingelaere – kon ik de Thermo 70 – 71 nog eens inkijken en ja daar staat dat interview nog altijd in – onder een dikke vette titel: HK.

Het luidde als volgt:

Na de dwangarbeid in de avonduurtjes trokken drie bedeesde schuchtere termoreportertjes naar de woning van het Hoppekoningsnetje. De deur knarste open en we ploften neer in de donzige zetels.

T. Kan je ons iets vertellen over je werk en je werkkring?

H. Ik ben bediende bij de meubels Boone International. Ik heb studies gedaan in de handelsafdeling.

T. Ja maar, niet aflezen!

H. Het staat er niet op.

T. O.K.

H. Ik heb de handelsafdeling gedaan (5 jaar). Ik heb dan mijn schop afgekuist en ben gaan werken naar Meubels Boone.

T. Heb je een goede werkkring?

H. Ja, het valt wel mee. Ik ben bij 't mansvolk (correspondentie: Nederlands – Frans – Duits – Engels)

T. Heb je een talenknobbel?

H. ... Talenknobbel....
????

T. Heb je een speciale knobbel in je hersenen voor talen?

H. Neen – neen – neen.

T. Wie of wat heeft je gestimuleerd om je

kandidaat te stellen?

H. Ze – de heren van het comité – komen hier altijd vragen of ik me wil zetten. Ik zei altijd van neen. Maar op het laatste heb ik niet meer durven refuseren. (Ze zei van neen maar ze peinsde wel van ja – Oud volksgezegde)

T. Wat denk je van je tegenstanders?

H. Ze waren vriendelijk, ze waren als vriendinnen maar sommigen waren mistevreden, omdat ze dachten dat zij het zouden zijn.

T. De financiële voordelen?

H. Ach ja, twee uurwerken en (even versprak ze zich) ... voor ieder één arm, en een slaapkamer van meubels Boone van 15.000 frank. Ook nog een fototoestel.

T. Welk merk?

H. (En een stem uit de menigte weerklonk: een Agfa). Ook nog enkele aankoopbons en een schone foto van Poperinge.

T. Zal je moeten reizen maken als hoppekoningin?

H. Ja, volgend jaar naar Wolnzach en in oktober naar Steenvoorde. (hm, hm)

T. Hoe lang kun je lachten tot het 'grijns' wordt?

H. Ja, ik stond daar en ze namen altijd foto's.

T. Dus 't werd een grijns op het laatste.

H. Hm, hm ... ja (Ze was verbaasd over haar eigen oprechtheid)

We volgden reeds een tijdje de verbazende vingervlugheid van onze hoppekoningin, waarbij ze haar knalrode bolpen afgrijnzelijk martelde.

T. Zit je steeds met je bolpen te spelen op je kantoor?

H. Ik heb de tijd niet, ik moet typen (verlegen)

T. Kun je ons je familie voorstellen.

H. De kleinste is Jean-Luc, de tweede is Carmen, dan volgt Chrsitiaene (18 jaar) en dan ikzelf (19 jaar). Mijn papa is handelsreiziger en ma is moeder bij de haard.

T. Welke personage zou je willen spelen in 'Please Sir'?

H. 'Sharon' (sexbom) – eh, ik zou ook nog de meester willen spelen.

T. (En nu een knalvraag die onze lezertjes bijzonder zal interesseren)

Hoe stel je je de man van je dromen voor?

H. (Na lange stilte) ... sportief.... Aangelegd.

T. Groot?

H. Ja, groot Niet te mager.

T. Niet te dik?

H. (peinzend) Niet te dik, (plots) ja, natuurlijk. Altijd sportief gekleed, niet afkomen met zo'n kostummeke, of zo.

Termo heeft een heel gezellige avond gehand en we bedanken de hele familie en bijzonder de hoppekoningin voor het vriendelijk onthaal.

Ondertussen waren ze op de grond van de ‘Sacré Coeur’ begonnen met het stedelijk zwembad recht te zetten. Dat is voor mij onlosmakelijk verbonden met Katrien. Hoe ik haar juist heb leren kennen, weet ik niet meer. Ze was intern – denk ik toch – in de Penitenten – en ze ontvluchtte het internaat ’s avonds om bij mij te zijn. We spraken af in ’t zwembad in aanbouw. Ik vroeg haar eens een foto en ze gaf mij deze hier naast – een slurpende Katrien die de melk van haar kat afhandig maakte.

Dat gaf me de inspiratie voor het volgende gedichtje:

Katje – Katrien – Katharina
 Wat heb je aan je mond
 Katje – Katrien – Katharina
 Wat is het dat je dornk?
 Liefde – licht en lichte leden – Katje Katrien laat je leven
 Katje – Katrien – Katharina
 Wat is die geur voornaam
 Je kijkt zo ernstig nu
 Op je mond glinstert je naam
 Katje – Katrien – Katharina
 Wat heb je aan je ogen
 Zo waterig bevroren ?

Later kreeg ik dan toch nog een foto van haar – en als ik nu – 50 jaar later – aan haar denk – dan zie ik nog steeds die prachtige ogen. Zij was voor mij – the sad eyde lady off the lowlands⁷ – zoals Bob Dylan zong.

Het toneel van dat jaar dat in januari gespeeld werd, was ‘Romulus de Groote ‘

Het was weer onder regie van Pize en van onze klas speelde Freddy Gesquiere – in de rol van Aemilianus - en ook Willem Torrez mee. Willem in de rol van ‘dienstpersoneel, ijlbode, aereiders en Germanen. Ik den kdat Willem Germaan mocht spelen. Ik heb er echter totaal geen herinnering aan. Het valt mij wel op dat er twee vrouwenrollen zijn: Julia die door mevrouw R. Doise-Baelde gespeeld werd en Rea – een rol voor mejuffrouw M. Bras.

Verdere spelers waren: Bertin Maerten, Lieven Verdrū, Frans Ostyn, Leo van Wallegem, J. Vandenabeele, Stefaan Leys, Johan Maerten, Rudi Mortier, Dirk Debuysere, H. Vansevenant, Gilbert Ghilleber, Bernard Heens, Johan Denys, Bertin Deneire , Patrick Deilde, Johnny Crombez en Ghislain Druant. En Christiaen

Rosseeuw was de kok.

⁷ [Joan Baez : Sad-Eyed Lady Of The Lowlands - YouTube](#)

Er is - met dank aan Domien Doise - één foto overgeleverd waarop helemaal rechts Fredden staat. Herkenbaar – als kok – is ook Christiaan Rosseeuw. Ik vrees echter dat zijn kostuum niet echt uit de Romeinse tijd stamt.

We gaan om Serge een plezier te doen ook het doodsbericht uit ‘de

termo’ van dat jaar hier nog eens publiceren, in de hoop dat we geen vervolging krijgen door de Sabam.

Doodsbericht

Désiré Donatus de donderdag Denderstraat dertig
Diest

Désiré, deftig, deugdzzaam, doch driftig dornkaard, dronk dagelijks doorgaans dertig druppels. Deze discipel des dranks dronk daarbij dertien dubbele dortjes. De deerlijke doodsstrijd die de dronkaard doorstond, duurde drie dagen. De dokter die de dode doorzocht, deed dergelijke deling: ‘Dood, doordrongen door de drank, de darmen doorstoken door de dolk des duivels.’ Dertien drinkebroers droegen de doodskest. De drankslijters droegen duidelijk de druk der droefheid. De deken deed de doodsgebeden, de doodsklokken dreunden dat de dakpannen daverden. Dan daalde Désiré dertig duim diep. De dienstdoende directeur der Diesterse drukpersclub deed dergelijke duidelijke dagrede: ‘Duurbare Diestenaars, denk dikwijls daaraan, dat door de deugdvhurende dronkenschap duizenden deftigen dwalen, duizenden deugdzamen dolen, duizende droevigen de dieperik delen.’

Ik denk dat het in het laatste jaar was, dat we met onze klas op een ‘bonte avond’ in de namiddag optraden met ons zelf in elkaar gestoken ‘The End’.

We overlegden met enkelen en heel vlug kwamen we tot het besluit dat we op de muziek van **‘The End’⁸ van ‘The Doors’** een soort panthomine gingen spelen.

Fredden nam de regie in handen en hij speelde ook de hoofdrol.

Ik weet nog dat Steffen aan zijn nek de beentjes van een halve kat hangen had. Hij zag er vervaarlijk uit.

Het stukje dat we in elkaar gestoken hadden – had twee deeltjes.

In het eerste deel kwamen we als hippies op en halfweg sloeg dit over – dan werden we soldaten in een executiepeloton die Fredden doodschoten.

⁸ [The Doors The End - YouTube](#)

Fredden viel dan meesterlijk dood neer en we sleepten hem dan weg.

Voor onze algemene repetitie kregen we het bezoek van een driekoppige jury die speciaal voor ons was samengesteld en die moest beslissen of wat we in elkaar gestoken hadden, wel door de beugel kon en na een heftige discussie kon het door die beugel.

Ik heb daar dus twee slechte fotootjes van. Eéntje waarop ik als hippie sta. Ik had als mijn krullen omhoog gekamd, zie ik en had blijkbaar een zonnebrilletje op en mijn gitaar in mijn armen. En één fotootje waarop we Fredden van het podium sleuren.

De 100 dagen

Het was een traditie in het college om op de 100ste dag – vooraleer we het college mochten verlaten er een zotte boel van te maken. De doodsbrief begon als volgt:

Van die dag onthield ik eigenlijk niet veel.

We hadden bij ons thuis op dat moment van die mannequinpoppen waarop zich dus een plastieken pot met lang haar bevond. Ik had in een opwelling zo 'n pruik meegenomen naar de school en deze op mijn hoofd – met mijn roste krulhaar - gezet.

We moesten die morgen nog les volgen en ik zat met die pruik in de klas. Van wie we les kregen weet ik niet meer – maar ik leefde mij helemaal in mijn rol in – en ik draaide met mijn vinger 'verleidelijk' telkens in een lange lok haar.

Het duurde niet lang of ik kreeg weeral strafstudie.

Er werd een doodsbrief samengesteld en voor onze klas luidde ze als volgt:

1e Wet. B	
Serge Blondeau	: Vader weet het best.
Martin Booyaert	: Mijnheer, 't is thuis.
Joël Boessensers	: Karel 1, Karel 2, zijn dochters en hun zonen.
Noël Boessensers	: Mijnheer, als U de pil neemt...
Ignace Dejaegher	: 'k Kun nog è klucht.
Marnix Deman	: Hij vond zijn inspiratie bij de put.
Guido Depover	: Had toon niet gebeld, dan zaten we hier nu nog gekweld.
Freddy Gesquière	: Hadden de herden maar geen sloppen.
Paul Hoornaert	: Hij vond zijn bloemetje in het koren.
Johan Lozie	: Oost west, in de smisse best.
Stefaan Spruytte	: Waar ben ik nu weer ?
Willem Torrez	: Ik verdedig mijn stelling anti-feminist.
Albert Vandebussche	: Hij zat gans de les met zijn ... open.
Guido Vandemarijere	: Hij had een solexboetiek. (-ol)
Frans Vandoolaghe	: Hij heeft lek gezat.
Stefaan Verbruyse	: Hij pompt zich roed in, in de Engel.
Fernand Vermeke	: De schone slaapster.
Hugo Verlat	: Stille watertjes...

Ik reed in die tijd effectief met een solexsje. Mijn grootvader – peter Rom was begonnen met één solex waarmee hij rond reed, maar had er al snel een drietal staan in zijn kot. Zonder dat hij het wist nam ik geregeld zo'n solex om er mee rond te rijden. Je kon er met moeite 25 km per uur mee halen, maar 't was toch wel gemakkelijk.

We zijn ooit eens in dit jaar met een groep – ik denk in het kader van de KSA – gaan fietsen in het noorden van Frankrijk. Ik reed voorop met mijn solex – en achter mijn gat reden de fietsers in een lange sliert, ten minste op het vlakke. Je kon als het niet snel genoeg ging – bijvoorbeeld bergop – met je benen – bij steken.

Bergaf zette ik de motor uit en reed als met een gewone fiets naar beneden – dan vlamden alle fietsers mij voorbij en kwam ik als laatste beneden aan.

Waar dat 'sexboetiekje' vandaan kwam – blijft mij een raadsel of het zou geweest moeten zijn – omdat ik op de 'retraite' in Monsalvat – aan de pater iets gevraagd had over de relatie tussen seks en het katholiek geloof. Ergens vanachter in mijn hoofd zit er een vage herinnering dat ik vroeg of Jezus ooit gevrijd had?

Die vraag leverde heel wat hilariteit op maar de pater – die de studentenpastoor van Gent was – ging er toch ernstig op in. Dat nam niet weg dat ik er van één van onze 'meesters' er een berisping voor kreeg.

Porret

Het laatste jaar in 't college was voor mij een complete ramp.

Toen liep daar een dik, corpulent mannetje rond, dat de naam '**Porret**' mee gekregen had.

Ik had van hem geen les, maar hij had blijkbaar toch een pik op mij.

Mijn vader probeerde mij ooit eens te troosten en zei mij: 'Och ja, è dikken ballon èt è klein tuutje!

Porret gaf mij om het minste strafstudie.

Mijn moeder vertelde mij dat zij gehoord had dat hij in de 'living' at terwijl zijn ouders in de keuken moesten eten. Ik ben het nooit gaan controleren.

Hij stikte van pretentie.

En hij was een fat.

Dat was ik eigenlijk vergeten, maar Dirk Debuysse bezorgde mij de 'illegale' Termo. Hij schreef mij :

Hallo Guido

In het maartnummer van Doos Gazette las ik jouw oproep:

Misschien kan deze info interessant zijn? In 2022 is ook exact 50 jaar geleden dat ons jaar (geboortjaar 1953/1954 - sommigen skipten het zevende leerjaar) het Sint-Stanislascollege verliet. Wat ik me nog zeer goed herinner is dat wij in 1970-1971 in het vijfde jaar zaten (in die tijd de tweedes) en dat mijn klas zich ergerde aan het feit dat de laatstejaars er maar niet in slaagden om een Thermo uit te geven. En met enkele creatieve geesten uit mijn klas (o.a. Ignace Barroo (+), Pol De Roo, Johan Verhamme, Martin Nouwynck, Stef Ryon, Ignace Demol, Guido Mille...) besliste onze klas om een (eenmalige) 'Thermo Illegaal' uit te geven. Dat plan werd uitgedroefd in ons 'kot' in de Hof van Bataille (Deken De Bolaan) waar we in de middagpauze en vóór de avondstudie snode plannen smeedden, kaartten, smoorden en ons warmden aan onze stove☺. E.H. Kamiel Sorreyn was dan subregent (suf) van het hoger middelbaar (trouwens ook de gangmaker van Jeugdheem/Jeugdherberg in Rekhofstraat) en hij had wel een boontje voor onze klas. Dat deden we dan ook effectief en ik vermoed dat ik op zolder nog zo'n exemplaar moet liggen hebben. Het hoofdartikel uit Thermo Illegaal was een opgenomen en uitgeschreven interview met de Zuster (Benedictinessen) die aan het onthaal van het zwembad in de meisjesschool in de Boeschepestraat zat. Dat interview deed nogal wat stof opwaaien en de toenmalige directeur G. Buyse nodigde de redactie eens vriendelijk uit naar zijn kamer waar we de levieten gelezen werden. Waar is de tijd...

Groetjes Dirk

En in dien 'illegale' Thermo vond ik het onderstaande stukje met als titel:

Pol Parret en zijn plastrons

Ons Poltje (over die –tje kan men discussiëren) is iemand die je best niet tegen het lijf loopt. Onze kollegeverzekering maakt immers zoveel voorbehoud. Desalniettemin is hij een geliefd persoon op ons dierbaar college. Zijn gulle lach en vooral zijn plastrons trekken ons aan. Die plastrong ten getale van – oneindig – zijn nogal kleurig. Niet iedereen vindt ze echter zo fijn. Zo wilde ons aller betreurde geschiedkundige stofgever Stef Declerck, broer van Renaat, werker van het eerste uur in 't jeugdheem, zoon van zijn vader en moeder, niet meer naar het college terugkeren na zijn dienst voor 't Vlaanderland, sorry Vaderland. Begrijpelijk! Met zijn ene plastron kan hij niet op tegen de rijke gamma van de Pol. En dat schaadde de reclame van de Hoge Hoed.

Naast Stef benijdt ook Frans Herpelinck, onze pjoefleraar, Poltje.

Indien hij nu eens zoveel plastrons had, dan kan hij beter tegen een brandje van dat sierstuk : het gebeurt wel eens dat een dasje brandt, nietwaar?

Het zijn ook niet al voordelen die de plastrong brengt. Hij kan erge ongelukken te weeg brengen; hoe, zijn plastrong nog nooit tussen zijn wielen gedraaid is bij zijn vele ritjes door de klas, is mij een raadsel. Hij loopt van voor naar achter, van het bord naar de achterste rij, van daar naar de lessenaar – zelfs daar kan hij niet blijven – van lessenaar naar het verste bord; plotseling mist hij kleurkrijt, van het bord naar de vensterbank... hij legt wel vijf km in een uur af, zonder gewichtsverlies!!!!

Nu een psychologische uitleg:

Veelkleurig: Pol is een hippie

Veel soorten: Pol is wispelturig

Oudere kleuren: Pol is klassiek.

De Pol is dus een wispelturige, klassieke hippie.

Noot: neem 't niet slecht op –

Krul

En uit dien illegale Termò halen we ook nog het stukje

Intervjoe 2

Topintervjoe met de zuster van het zwembad

T – Zuster, wat vind je van de jongens van het kollege die hier komen zwemmen?

Z – Ja, ist tegenover de tiknieje schole, danket moeton zegg, ewel kmoeton zegg, da gieder egentelik è bitje utgelotner zit omdaje gèn suveillance ènet. Gieder komt ier op junder intje, d'ander komn twee à twee, goet in r'ank zoender gewelt te moken.

T – Denkt u zuster dat men altijd kan leven met die 'surveillance'?

Z – Jomo, 'tis te zegg (n.v.d.r. zuster et è kompleks, tis te zegg ètis te zegg kompleks) ge zit egentlik (egentlik è zuster ok è 'egentlik kompleks) groot enoeg, moo je moe jeunder verstand gebruiken. (wo zomet è leert èn?)

T – Waarom gebruikt u die teevee zuster?

Z – ézo kun we weider zève surveilleren mo als de meesters (n.v.d.r. heren leraars, u staat laag gekwoteerd bij de zuster hoor!) mei zin - meugen we wieder dadde nie gebruiken – dat zout egentlik neuder dink ontnemn zin (n.v.d.r. heren leraars welke dingen laten jullie zich ontnemen?) neuder gow ou zonket zegg...

T – Hun gezag

Z – Ja djuste

T – Zuster kan je ook 'in' de kabientjes kijken met die teevee?

Z – jaja, jajaja

T – 'in' de kabientjes terwijl wij binnen zijn?

Z – Nènee, mo je kunt zien boven de kabientjes (n.v.d.r. dat komt verre op tzèste nere wè zuster) mo we gebruiken tnìe vo jeunder wè, dat wore egentlik tis te zegg (n.v.d.r. de

kompleksen kwamen boven) è naffront vo de meester (n.v.d.r. mo wimtje kut tegen e duwtje wè zuster)

T – en anders zuster, zijn er nog punten waarover je niet tevreden bent?

Z – è witjewukke danke ok niet gern è noren – mo tris ooke è bitje verbeter: oltit vloekn! Om è ke rechtzinnig zeggn – dadde zin gin woordn van opvoedende kinders (n.v.d.r. zuster è zeker nog nooit meugen lesse geven an groete joens)

T – We leren het van onze leraars zuster!

Z – Jomo je moe mo zeggen danzet ok niet meugen doen, je meugt et vo mi part gerust zeggn, wuk zeggie nondedomme (n.v.d.r. jet van die menschen die niet è bitje konsekwent zin è nè)

T – Wanneer moeten de meisjes, die intern zijn, gaan slapen?

Z – d’intern, tis te zeggen de dieje die è komer èn – wel tnegèn è nalf ist licht uit. (n.v.d.r. jet vo nie olles gèn lucht nodig wè zuster)

T – Vragen de meisjes niet meer vrijheid

Z – an nees

T – Dan zijn ze toch niet normaal ! een meisje van 18 jaar vraagt och om eens te mogen dansen.

Z – Mo ze moent toen ier niet kommn èn!, ze kun toen na è nander schole gon. In nulder komer enzet treglement, en anzet reglement niet willen volgn dan kun ze vorsgon.

T – Verandert dat reglement nooit?

Z – neent, tis te zeggen vogens de tieden (n.v.d.r. int voln vant blad kujje wel niet anders enè zuster mo doran angoonde van dansen – nees

T – dus je vindt he t verkeerd dat ze willen dansen?

Z – Zennier danslessen, è zo moenze nowers elders (n.v.d.r. zuster wit zeker nie wuk dan ‘elders’ zin?) gon.

T – Zou het niet mogelijk zijn dat de kollegestudenten hier ook zouden kunnen dansen?

Z – nèneent, wuk zegje – gieder int kollege en zieder ier.

T – Jamaar, wij krijgen gen danslessen (je wit wuk damme wiln è nè wim!)

Z – Je mot vrogen an direkteur om iemant dient jeunder enleert.

T – Zuster, wil jij dat eens niet vragen?

Z – Haha, kom nik nie int kollege wè, ha ha (n.v.d.r. zuster, je meugt nie lachen mè nus kollege wè)

Nu komt de kussege op het toneel

K – Zuster wuk doe gie bie al dat mannevolk (n.v.d.r. èje vans levens – è nunne die klapt mè mannemenschen) je mo zien daje nie te vele zegt wè want tstaat ol opn band.

Z – jomo, ke geneer me nie wè.

T – Zuster, nog een laatste vraagje – als de meisjes in het bad zitten, wat zingen ze dan?

Z – Niemendolle int bad; ze moetn neunder lesse lèrn (n.v.d.r. kun je nu ol je less’n lèrn int bad? Wukke instalosjes moetn zier è zeg!!) è niet zing noch spelen.

K – Zuster die kèrels neemt tol op wè!

T – En als ze toch zingen, wat zingen ze dan?

Z – Ewè je mot è kè gon vrog

T – (verlangend) mogen we het eens vragen hierboven?

Z – nènèje, je mo niet gon vrogen, je meugt na buten gon.

HARTELIJK DANK ZUSTER VOOR DIT PRACHT VAN EEN INTERVJOE

Ik had ondertussen een drukke briefwisseling met Mie - mijn aanstaande vrouw die ik op de Kosmos had leren kennen, en sprak met haar af dat ik haar in de krokusvakantie zou zien.

Ik schreef die brieven aan haar meestal in de studie – en zo ben ik een paar maal betrapt geworden – en kreeg ik dus ter harer ere ook al strafstudie.

Brieven schrijven naar een meisje, was blijkbaar een doodzonde in het college. Ik deed dat graag – ik had nog twee andere correspondentes. Mie woonde in Eksel en we hadden in Hasselt afgesproken.

Ik had alles klaar staan om meteen na de mis in het college te kunnen vertrekken.

In de mis zelf hield ik mij koest, den Porret stond achter mij. Toen ze op het laatste ‘Blowing in the Wind’ van Bob Dylan speelden, zong ik mee. Den dikken tikte op mijn schouder en zei droog weg.

Kom jij vanmiddag maar naar de strafstudie.

Ik keek hem strak aan en antwoordde daarop: ‘Dat denk ik niet, ik heb al een afspraak’.

Porret blies zichzelf nog wat meer op maar vooraleer hij zijn mond weer kon opendoen, was ik al vertrokken, richting station.

Ik sliep die nacht bij vrienden van mijn broer in het Leuvens Begijnhof. Die man was toevallig psycholoog en hij kwam op een idee. Hij gaf mij een briefje mee dat we het samen over mijn toekomst hadden gehad. En ik vertrok de dag erop naar Hasselt, waar ik met mijn vrouw een afspraak had.

Toen ik na die week verlof weer in het college stond den dikken al in de gang mij op te wachten. Ik mocht mee doorgaan naar de directeur, die achter zijn plechtstatig bureau zat. Toen ik hem uitlegde, dat ik niet zag wat ik in de mis verkeerd had gedaan, antwoordde den dikken daarop dat ik de mis in het belachelijke had getrokken door ‘Blowing in the wind’ mee te zingen.

Een heel rare redenering die uit een erg verwrongen geest kwam.

Ik antwoordde daarop dat dat zeker niet mijn bedoeling was geweest.

En dat ik hem gezegd had dat ik die namiddag niet kon komen naar de strafstudie aangezien ik al een afspraak had en ik gaf hem het briefje van mijn psycholoog. Den directeur bekeek het en nam het serieus. Hij vond dat een gegronde reden en ik mocht terug naar de klas.

Maar Porret liet het daarbij niet. Hij liep mij achterna om me te betrappen op het een of het ander en lobbyde bij andere leerkrachten om mij van het college te laten sturen. Onder andere Amery bracht mij daarvan op de hoogte.

Hij kreeg zijn doel halvelings klaar. Ik kreeg opeens als straf dat ik mij niet meer in de klasgroep mag vertonen. Ik werd tijdelijk van de school verbannen voor een week.

Die week kon ik op mijn gemak – bij ons thuis in de atelier – mijn vakken doornemen voor mijn laatste examens, anders was ik waarschijnlijk helemaal niet doorgekomen.

De anderen van mijn klas werd verboden nog contact met mij te hebben.

Op de zaterdag moest ik mij naar het college begeven naar de strafstudie en tot mijn grote verrassing had niet alleen mijn klas, het Wetenschappelijk B maar ook het Wetenschappelijk A in groep om de strafstudie binnen te gaan.

Ze hadden die ‘isolatiematregelen’ niet gepikt en onder leiding van Feetje met Porret in discussie gegaan

Die had er niets beters op gevonden dan ook die klas strafstudie te geven.

Ik kreeg een applaus, maar al vlug werd ik uit de groep gehaald en ik werd in isolatie in een lokaaltje achter het toneelpodium geplaatst.

De maandag mocht ik weer bij de directeur komen en die deelde mij mee dat ik terug naar het college moest komen, maar dat ik nu in isolatie gezet werd in dat lokaaltje achter het podium.

Ook dat duurde een week. En toen besliste men om mij terug in de klasgroep te laten.

Ik kreeg nog de kans om Lej zijn afscheidsspeech voor onze 'titularis' Petaaj te horen lezen waarin hij uit naam van onze klas hem 'af'dankte.

Petaaj hield dan nog eens zelf een afscheidsspeech waarin ik een aparte vermelding kreeg: 'Gij, ' zei hij tegen mij, 'Vandermarliere, gij zijt een nihilist!'

Ik heb over zijn onnozele, kinderlijke woorden, toch even nagedacht.

Als nihilist betekent 'iemand die alle grondwaarden afwijst', dan had hij vanuit zijn enge hoek bekeken, een klein beetje gelijk. Ik was als jonge frisse knaap argeloos naar het college gestapt en ben er vernederd en beschimpt er uit gekomen. En ik heb hun grondwaarden: machtswellust en misbruik voorop, een manipulerend en imperialistisch catholicisme, ja, dat alles had ik afgezworen.

Ik heb er geleerd om nooit meer in de rest van mijn leven nog dergelijke 'autoriteit' te vertrouwen, maar ik heb er ook geleerd dat er niets mooier is dan de vriendschap in onze jeugd.

De commentaar van Paul Hoornaert:

Dag Do,

Gefeliciteerd met jouw prachtige 'verhandeling' over onze collegetijd.
 Ze roept bij mezelf heel wat verboden college-anekdotes op en geschreven strafbladen.
 Steeds heb ik nog mijn postzegelverzameling. Ze bezorgde mij zelfs eveneens een uur
 blijfstudie en 20 bladzijden straffe.
 Zelfs stond ik 34 jaar als onderwijzer voor de klas. Weet je welke leerlingen een bank vooruit
 mochten ?
 De eerlijke moosjers. Die gasten kon je motiveren, zonder te straffen.
 Diverse keren stonden we aan jouw kant, met de hele klas, op één gatlekker na. Resultaat:
 strafstudie met de hele bende.
 Anekdoten zat, te veel om op te noemen: over de pasters, Sissau, Maurice, Rik Clercq en jouw
 maskers van le Corbeau et le Renard bij Wilfried Suffis.
 Over Petoetje, Gersem, Doise en Nestor Six. Over de Keun en de tekenleraar Vangheluwe,
 over Valcke, over Bananne,
 Over Louwagie die ik tijdens ons elementair reddersbrevet onder water hield.
 Jij en ik waren de beste en rapste zwemmers van heel 't College. Leren zwemmen in de
 Kosmos, met Daniella en Sonja van den verboden Colmoyen.
 Enz, enz, over dikke Monne van tdoenker gat en Sering, over de vrienden Westouternaars van
 de vakschole, die om 5 uur petards kwamen smijten nabij de collegestudie over den Jap en de
 'heilige' secretaris Laga-haha.
 Over de kaasbollen die we in Abele verkochten aan de camioneurs ten voordele van
 Broederlijk Delen. Over Astrid van de Casino, op 't hoekje van de markt.

Over Sereyn moest ik mijn clandestien geschreven
 Limerick voorlezen, die ik had gemaakt met mijn
 bankgenoot Guido (Tone) Depover.
 Onze godsdienstleraar is Sereyn
 zijn lessen kunnen af en toe saai zijn,
 zijn voornaam is Camiel,
 Godsdienst is zijn stiel,
 En ik vind maar geen rijm voor dat zw.....
 Resultaat: strafstudie.
 En toch had ik heel veel respect voor enkele
 leerkrachten:

Soring –samen met den Chikong - kampbewaarder

Een prachttijd, waar ik zelf een lief gevonden heb,
 nog steeds mijn bedgenote van in de collegetijd. " Hij
 vond zijn bloemetje in het koren". (zie doodsbrief), verwijzend naar T-dansantzaal De
 Koornbloem Westouter.

Toetoene,

Paul , klasgenoot uit Westouter, buitenleerling die 's middags zijn stuutjes opat en cécémel
 dronk , samen met Stef Vercruysse, Willem Thoré, Fernand Vereecke, Berten Bussche, Guido
 Behaegel (+) en Jean Parreyn van teconomiese.

Beste Paul,
 Prachtig rijm!
 Tja, Daniella en Sonja bij het zwembad van de Kosmos!

Toen ik aan het oefenen was voor 'redder' was Sonja een gewillig slachtoffer. Zij verdronk en ik mocht haar dan gaan redden. Ik mocht haar dan met haar rug op mijn borst nemen, en zo trok ik haar aan haar borsten al zwemmend op het droge.

Geef toe, je zou voor minder gemotiveerd geraken om jouw reddersbrevet te halen. Jij was alleszins de snelste zwemmer van ons twee, met die schuppen van handen.

Ik herinner mij ook nog dat we op 'studiereis' gingen naar de 'bergen' voor de les aardrijkskunde die Gersem ons gaf. Jij pikte een steen mee van de ene kant en vond die zagezegd aan de andere kant – al een eindje weg van 'de bergen'.

En dan vroeg je droogweg: 'Meneer hoe kan dat dat deze steen hier te vinden is?' Gersem heeft er een uitleg van 10 minuten aan gegeven die niemand geloofde!

Commentaar van Rik – Feetje

Beste Do,

Eerlijk gezegd herinner ik me niet veel meer van mijn college tijd, want ik heb een heel slecht geheugen. Men heeft dat ontdekt met de PMS proeven in de eerstes. Zo slecht blijkbaar dat Mr. Scheldeman het mij vertelde en erbij zegde (en nu springt er een knopje mijn hemde kol) dat mijn IQ wel bij de hoogste van het jaar was.

Wat ik me wel meen te herinneren:

Eerst wat er vooraf aan ging, moet nog aan de hand van je relaas terugkeren, maar het zal misschien wel terugkeren.

In alle geval was de directe aanleiding van de "rebellie" een les Nederlands (denk ik) van **Domien Doise** (Uw collega in Vleteren, wat geschiedenis betreft, zie de twee prachtige boeken waar hij de redactie van deed, en die je ongetwijfeld ook staan hebt).

Ik zat links aan de eerste tafel en gij zat helemaal aan de rechterkant, waarschijnlijk alleen op de laatste (ik denk derde) bank (raar dat je sommige zaken wel herinnert). Op dat moment was Domien nog een groentje, en discipline in de klas brengen, lukte niet zo, dus er werd nogal wat "gemoosd" door iedereen.

En het was dan van: "Vandermarliere , vijf bladzijden", terwijl jij misschien de kalmste was. En dan nog eens en nog

eens, terwijl je niets deed.

Enfin, op het einde van de les had je 100 (ik wil der uit zijn, maar in alle geval heel veel) bladzijden, terwijl de hele klas eigenlijk de oorzaak was. Ik was daardoor blijkbaar zo verontwaardigd, dat ik voor de studie al iedereen overtuigd had om samen die straf te schrijven. Iedereen (-1) vond dus ook dat er je onrecht was aangedaan, en deed dus mee. Velen die dus zelfs ik niet zo goed kende (ik ben en was nogal een looner) zijn op de trein gesprongen.

Waarschijnlijk wel door wat eraan vooraf was gegaan. Daags daarna hebben we heel dat pak ingediend, zonder de bladzijden te tellen, want er waren er veel te veel.

Dan komt "mize Paret" (dat was de bijnaam die sommige gaven: het was nogal een fat) op het toneel. Was het nu in de studie, of in de klas, ik weet het niet meer, waarschijnlijk in de studie, want hij gaf niet aan al de klassen les. Nogal arrogant poneerde hij dat hij alle

handschriften kende, en dus iedereen gevonden was. Of ik daar dan op gereageerd heb, weet ik niet meer.

Het resultaat was in alle geval dat de volgende zaterdag er tenminste twee blokken in 'geef acht' stonden voor de strafstudie: WA en WB.

Als executeur, uitgerekend **Sohier** (leraar wiskunde in derdes) die een hekel had aan bewaken. Gekend als heel strenge, maar met een klein hartje. Ooit nam hij me mee naar zijn huis, omdat ik niet kon eten voor de strafstudie, en ik kreeg een bord soep van zijn vrouw! Ja, juist hij moest die lange strafstudie "bewaken", want uitzonderlijk, door zo'n ongelofelijk vergrijp, duurde ze drie uur. Er was zelfs geen kleur voor de kaarten ;-). In alle geval, nooit heeft er mij iemand de schuld gegeven voor hun straf, wat bewijst dat de onvrede diep zat, en er veel over gepraat is geweest, en iedereen dezelfde mening had.

Nog een paar dingen:

Porret is getrouwd den 28-10-1977 in Poperinge. Hoe ik het weet: hij was juist voor mij, of achter mij toen ik trouwde. (heb mijn trouwdatum moeten opzoeken: dat geheugen nietwaar....)

Of ik hem over Uw case heb aangesproken, weet ik niet meer, maar zeker over een andere zaak. Op een van de reünies (als we 5 jaar of zo waren afgestudeerd) sprak ik hem over het wegsturen van *-* die, ik denk een jaar "lager" toegekomen was in het college, en zijn vriendin had zwanger gemaakt.

Hij werd weggestuurd, en ik vrees geen diploma.

De uitleg van onze mize (want die had er natuurlijk ook een rol in): met een kind was het onmogelijk geweest het einde te halen... (nog steeds lichte braakneigingen). Over die zaak weet ik niet veel, maar Pierre (Bourgeois, mijn ex schoonbroer, die prachtige vertalingen maakte in je gazette) wel, met zijn ongelofelijk geheugen. ...

En op die samenkomst deed hij ook over mij nogal denigrerend: dat ik altijd iets wou uitvinden...naar waarheid eigenlijk. Ik heb, volgens mij 2 dingen uitgevonden (nog een kol knopje weg), waarvan er weinig weet hebben, en die in dit digitale tijdperk niet meer van belang zijn.

Mijn ingediende en toegekende patenten stellen, zoals de meeste niets voor..

Do: Ongelofelijk wat je doet, mize kan da niet zeggen, alhoewel hij, als superieur wezen er anders over denkt, vrees ik.

Het verhaal van Jeroom Verhaeghe is prachtig, in alle opzichten: literair en geschiedkundig (maak er 1 geheel van...) een dikke pluim voor Marc Debuysere. (van waar is hij afkomstig, toch niet van Oostvleteren?)

Nee Rik, hij is gewoon van Poperinge.

groetjes

Feej,

en tease me more, misschien herinner ik meer verhaaltjes

Dag Do,

Proficiat met jouw college-mémoires! 'k Heb altijd gedacht dat het er eens moest van komen. Velen zullen er zich in herkennen...

Kleine aanvulling:

- Wie ietsje te laat was voor de morgenmis in de collegekapel kreeg de deur dichtgeklapt voor zijn neus en mocht je terug naar huis.

Als compensatie kreeg je de volgende zaterdag een uurtje strafstudie voorgeschoteld. Heb ik meermaals ondervonden!

- Dat halssnoer dat ik droeg tijdens ons optreden bestond uit halswervels van kippen, een snor van een kat en een grote tand van een koe. Had ik ook al gedragen tijdens een retraite in Westouter (Monsalvaet).

En wonder boven wonder, dat halssnoer heb ik nog altijd!

In bijlage enkele foto's die eventueel het geheel kunnen opsmukken. (Er volgen er nog enkele)
Hartelijk,
Steffen

WV282

BEKWAAMHEIDSDIPLOMA DAT TOEGANG VERLEENT TOT HET HOGER ONDERWIJS

Wij, Voorzitter en Leden van de examencommissie van SINT-STANISLASCOLLEGE Bertenplaats 32 POPERINGE (1)

belast met het afnemen van het maturiteitsexamen als bedoeld in artikel 8 van de gecoördineerde wetten op het toekennen van de academische graden en het programma van de universitaire examens;

Overwegende dat de Heer VANDERMARLIERE Guido, J., C. (2)

geboren te Poperinge, op 5 september 1952

in het bezit is van een getuigschrift van hoger middelbaar onderwijs;

Verklaren dat de Heer VANDERMARLIERE Guido, J., C. (3)

voor dit examen geslaagd is op 28 JUNI 1971 (4).

Ten bewijze waarvan wij hem/haar dit bekwaamheidsdiploma uitreiken dat toegang verleent tot het hoger onderwijs.

Gegeven te Poperinge, de 28 JUNI 1971

De Examinatoren,
Handtekening van de bezit(s)ter, Vandermarlier Guido

De Voorzitter,

In Naam van Zijne Majesteit de Koning der Belgen

Wij, Voorzitter en Secretaris van de bij artikel 9 van de gecoördineerde wetten op het toekennen van de academische graden en het programma van de universitaire examens ingestelde Homologatiecommissie voor de bekwaamheidsdiploma's die toegang verlenen tot het hoger onderwijs;

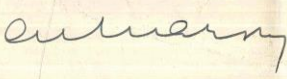
Gelet op het koninklijk besluit van 5 juli 1966;

Gelet op het bovenstaande diploma, uitgereikt overeenkomstig de wettelijke voorschriften;

Overwegende dat de Heer VANDERMARLIERE Guido, J., C. (3)

in het bezit is van een gehomologeerd getuigschrift van hoger middelbaar onderwijs, Wetenschappelijke B (5)

Verklaren bovenstaand bekwaamheidsgetuigschrift dat toegang verleent tot het hoger onderwijs, voor gehomologeerd.

Een Secretaris,

Gedaan te Brussel, de 7 JAN 1972

Een Voorzitter,

Op 28 juni moest ik mijn 'maturiteitsexamen' doen. We kregen eerst een schriftelijke examen en dan een mondeling waarbij 'Nederlands' gekozen had. Ik kreeg als vraag: 'Schets de rol van de vrouw in de Nederlandse literatuur en dit van mensen van buiten het college. Ik deed een prachtig examen, met felicitaties van de jury en haalde blijkbaar 75%, 25 % meer dan op het college.

Met dank aan Poperinge Verbeeldt en **Luc Ferrand** in het bijzonder - voor het gebruik van hun fotomateriaal. Met eveneens dank aan **Domien Doise** die de moeite deed om eens in het collegearchief te duiken. Met dank aan **Wanne Ingelaere** voor het bezorgen van de Termo's

Beste Dow,

Cfr jouw mail van een paar weken geleden.

Ik moet je bewonderen voor jouw encyclopedische kennis van onze schooljaren in de gemeenteschool den Kouter en vooral in het college. Ik herinner mij daar maar een fractie van.

Maar de ene herinnering is levendiger dan de andere. Zo herinner ik mij de reactie van den chicon én van de directeur Buyse toen ik besloot om naar de RUG te gaan: een ontzettende afwijzing en vooral een complete negatie van mijn moeder bij de proclamatie (zij deden alsof mijn moeder niet bestond, en dat vond ze heel erg). De keuze voor Gent en dus niet voor Kortrijk of Leuven was helemaal niet ideologisch geïnspireerd maar puur praktisch : ik kon de zondagavond meerijden met de kever van mijn oudste broer die er toen criminologie studeerde als onderdeel van zijn studies bij de militaire school. Het was ook de periode waarin Poperingenaar Daniël Vandepitte rector was aan de RUG. Het gedachtengoed van de vrijmetselaars had er dus niks mee te maken.

Mijn schoolrapporten van die tijd zijn spijtig genoeg spoorloos. Ik vond nog wel de foto terug van onze vorige reünie - cfr gescand document hierbijgevoegd.

Ik kijk uit naar een nieuwe reünie.

Hartelijke dank voor al jouw opzoekingswerk.

Nogmaals chapeau voor je werk als redacteur van Dows Gazette! Schitterend gewoon en al zolang.

Groetjes

Willem

Van Hugo Verlet – Lej – kreeg ik het volgende mailtje door:

Dag Guido,

Ook mijn geheugen is serieus aangetast. Zie al naar dit late antwoord. Ik moet mij ook erg concentreren om herinneringen op te roepen uit die levensfase.

Wat bij mij steeds weerkeert zijn o.a. de belevenissen met de KSA jeugdbeweging; ravotten in de tuin van het college met zelfgemaakt “slidings”, nachtspeken en kampvuren op kamp.

Ook de misdienaarperiode; te voet heilig oliesel brengen bij stervende mensen, grote kaarsen laten druppen op de buurman, opgesloten geraakt in de kerk, eieren ophalen bij de boeren, vroeg opstaan om de mis te dienen in de school.

Ik denk ook dat we het beroemde vehikel wilden versieren met logo's van een auto. Daarvoor slopen we naar een autokerkhof maar werden daar betrapt. Was William De Vloo, van de apotheker, daar ook niet bij? Een jaartal kan ik er niet op kleven.

Van die trip naar Vlissingen weet ik niets meer. Van Coca-cola herinner ik mij dat een volgeladen camion op de speelplaats kwam en we alles gratis kregen, maar dat was vermoedelijk in de periode van de lagere school.

Je periode als redder op de berg, je verhalen over de strandcabine aan zee, jullie verblijfplaats achteraan in de tuin, dat blijft bij.

Van de school herinner ik nog de strenge ABN weken, het afbouwen van de uniformen en het opbouwen van de haardos, de rijen op de speelplaats. Van de lessen zelf op het college is er veel vervaagd, het kattenkwaad blijft over.

Jammer genoeg heb ik geen foto's.

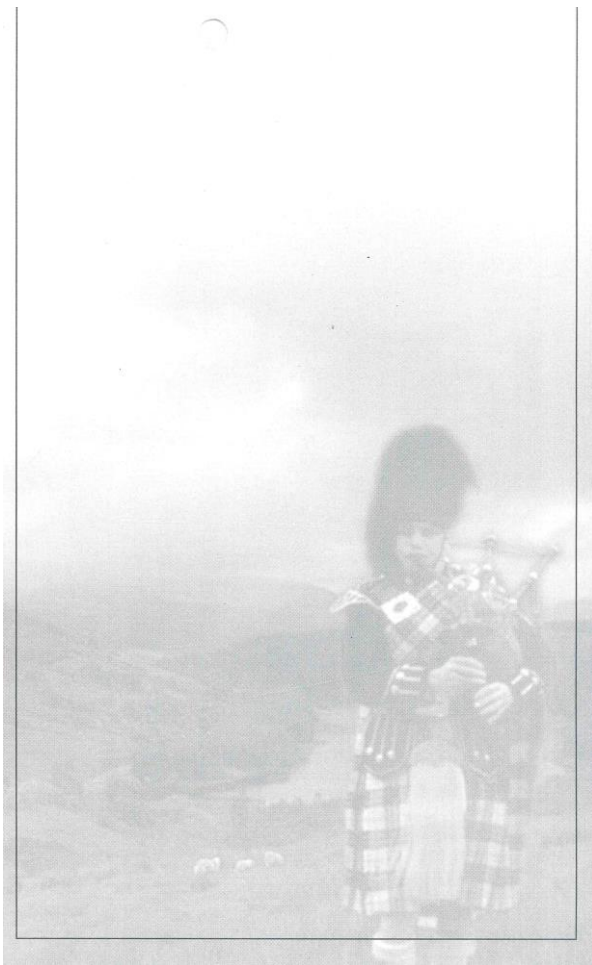
Vele groeten,

Hugo

Van Bertin Deneire

Bertin Deneire

Druk, Danneels

Je hoeft niet bang te zijn
Al gaan de lichten uit.
God is er en Hij blijft,
Als jij je ogen sluit.
(Bijbels Liedboek)

Heden ging van ons heen

De Heer

Martin BOEYAERT

echtgenoot van Mevrouw Rita CROQUETTE

geboren te Poperinge op 5 juli 1952
en overleden in Het Reg. Ziekenhuis Jan Yperman,
campus O.L.V. Ziekenhuis te Ieper op 5 mei 2007,
gesterkt door de sacramenten van de zieken.

De Plechtige Uitvaartdienst, waartoe u vriendelijk
wordt uitgenodigd, zal plaatshebben in
de SINT-BERTINUSKERK te POPERINGE
op DONDERDAG 10 MEI 2007 om 10 uur,
gevolgd door de bijzetting in de familiekelder
op de begraafplaats 'Ter Ruste' te Poperinge.

Gelegenheid tot rouwbetoging na de dienst.

U kunt Martin een laatste groet brengen
in het Funerarium Merlevede, Duinkerkestraat 75 te Poperinge,
elke dag van 16 tot 19 uur.

Heer Jezus, geef zijn ziel de eeuwige rust.

Poperinge, 5 mei 2007.

Echtgenoot van
Rita CROQUETTE,

Vader van

Patrice en Lydia BOEYAERT - DESEYNE,
Glen en Els BOEYAERT - PARMENTIER,
Rémi BOEYAERT,

Schoonzoan van

† Marcel en Jeanne CROQUETTE - BORRY,

Broer, schoonbroer en oom van

Vital en Rita BOEYAERT - SAMYN en familie,
Marc en Linda CROQUETTE - HOFACK en familie ,

De families BOEYAERT - DESCHUYTTER en CROQUETTE - BORRY.

Met dank aan

zijn huisarts,
de dokters en het personeel van het
Reg. Ziekenhuis Jan Yperman, campus O.L.V. Ziekenhuis.

8970 Poperinge, Loviestraat 32A.
8972 Roesbrugge, Roesbruggeplein 3-4.
8970 Poperinge, Boeschepestraat 125, bus B2

Op het schoolfeest 1996 – met dank aan Domien Doise :

*Ik herken als ik het goed heb – rechts - Hugo Verlet, naast Mieke Denecker en Mie Bollen
En aan de linker kant; Steffen naast Fred en helemaal vooraan Willem Torrez.*

*En hier nog – is het nu Joel of Noel - ha – het is Noël Boussemaere – is de magerste Joel? En
op de achtergrond 't Geitje.*

